avui

s.i.c.

PAISOS CATALANS

31 d'Octubre 1975 [nº32] preu 15 ptes.

Franco i Pinochet a la revista "Nouvel Observateur".

SUMARI

+ L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA
- L'oposició Catalana i el moment actual
- Declaració política d'AC.

+ INFORMACIÓ GENERAL
- Raimon, una vegada més, la veu d'un poble
- 35 aniversari de l'assessinat de Lluis Companys
- Els assassinats de la Verneda

+ PAÍS VALENCIÀ
- Dossier especial: Consell Democràtic del + País Valencià

+ PREMSA DEMOCRÀTICA
- Nous Horitzons, La Causa del Poble, Lluita, Catalunya Democràtica i L'opinió Socialista

+ EUSKADI
- El poble basc espera una resposta per part nostra, Noticies de Euskadi...

+ ESPANYA
- Informe especial "Unión Militar Democrática, Conferència de Premsa clandestina.

+ LLIBRES
- Aberria Ala Hil!
A Catalunya, assassinat del "Txiki".
Edicions "AVUI".

informe especial:

ELS MILITARS de la U.D.M.

País Valencià:

INFORME "CONSELL DEMOCRATIC PAIS VALENCIA"

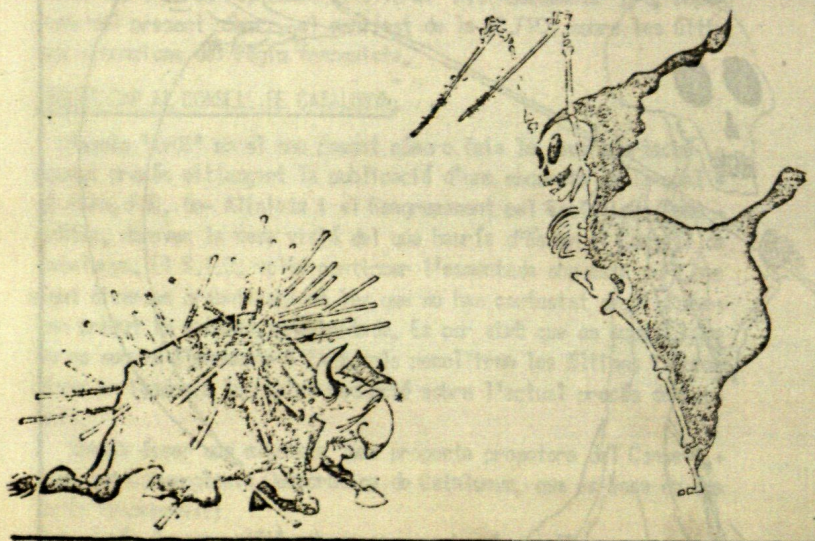

L'AGONIA DEL FRANQUISME

UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA BELLATERRA
CEDOC DIPÒSIT E.Giral

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

El núm d'"AVUI", que teniu a les vostres mans, voliem que fós un núm. en el que us anunciéssim ja la mort del dictador, i teniem preparades ja diverses informacions, declaracions i col.laboracions sobre aquest importantíssim afer; la lenta agonía del dictador ha fet que deixessim pel núm. de novembre, tot aquest material.

o 0 o

L'equip "AVUI", en uns moments com els presents, vol fer saber als seus lectors que encara que els homes que formen l'equip S.I.C.-"AVUI" pertànyen o poden pertanyer a diferens corrents polítics, i fins i tot a diferents organitzacions. En dues coses som irreductibles "CATALUNYA i la DEMOCRACIA"; això comporta estar en contra del CONTINUISME o qualsevol forma de COL.LABORACIONISME, i estar decididament al costat de "L'ALTERNATIVA de RUPTURA" que representen els quatre puntr de l'Assemblea de Catalunya, i manifestem també el nostre desig de col.laborar amb una informació dinàmica i honesta, al procés en marxa de creació del Consell de Catalunya o Pre-Govern Provisional de Catalunya.

PRESENTACIÓ

o 0 o

El núm. present, comença amb una exposició informativa a la secció "L'OPOSICIÓ DEMOCRATICA", sobre "L'OPOSICIÓ CATALANA i el moment actual", que tracta l'actual estat de l'Assemblea de Catalunya, la Coordinadora i el procés en marxa de "Consell de Catalunya". Dintre aquesta mateixa secció reproduïm integre el document manifest a l'opinió pública del "Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya", document important a donar a conèixer el més ampliament possible. Es per això que "AVUI", potser una de les tres revistes democràtiques de més circulació i difusió del país, el difon integre.

o 0 o

En el apartat informació general parlem i informem d'un dels actes democràtics de masses més importants fets sota el franquisme, el recital d'en Raimon, al Palau d'Esports de Barcelona, el passat dia 30 d'octubre, una data per l'història de l'oposició democràtica. També informem, de l'afer "ASSASSINATS de la VERNEDA" donant la versió dels companys d'API, tot i que a la nostra redacció havien arribat moltes i diverses versions.

o 0 o

Com ja anunciàvem el passat núm, els companys del SIC del País Valencià, es reincorporaven a les tasques informatives de l'"AVUI", amb un Dossier Especial sobre el "Consell Democràtic del País Valencià", l'importància d'aquest informe es fa ben palesa, al ésser l'esmentat organisme, junt amb l'Assemblea de Catalunya, els organismes unitàris més importants dels Països Catalans. Cal a dir que tancada la present edició d'"AVUI", ens han arribat informacions del País Valencià, que parlen d'una important Concentració Popular, feta aprop de la Ciutat de Valencia pel Consell.

o 0 o

Quant a la nostra tradicional secció "Premsa Democràtica", hi presentem la revista "Nous Horitzons" dels intel.lectuals del PSUC, una de les primeres revistes de la resistència catalana, de gran prestigi i continuitat. La revista tramesa pels companys de redacció al País Valencià "La Causa del Poble", òrgan al País Valencià del "Movimiento Comunista de España", l'importància d'aquesta revista recau en el fet de que en aquella regió dels Països Catalans, la premsa clandestina no es tan important com al Principat i el nombre de revistes és molt reduit i és per això que una revista com "La Causa del Poble bilingue i ben editada, que surt amb continuitat, és un fet important en el moviment popular Valencià. Reproduïm també l'article editorial "El Decret-ley antiterrorista i la fi del franquisme" de LLUITA núm. 52 del PSAN, per ésser l'aportació més ben el.laborada que ha arribat a les nostres mans sobre la "Ley-Antiterrorista". Després , de "Catalunya Democràtica-3" del GASC, reproduïm un article-aportació, a una temàtica poc coneguda i argumentada "L'Explotació econòmica de Catalunya" i finalment la revista "L'OPINIÓ SOCIALISTA" de la Federació Socialista de Catalunya (PSOE).

A la secció "EUSKADI" reproduïm una entrevista amb un dirigent d'ETA apareguda a la revista Francesa "Politique Ebdo" que ens situa, davant l'actual política i estratègia d'aquesta organització basca, que tantes vegades ha fet trontollar el Franquisme.

Finalment, davant la importància dels fets, inserim un "INFORME ESPECIAL" sobre "Unión Democrática Militar".

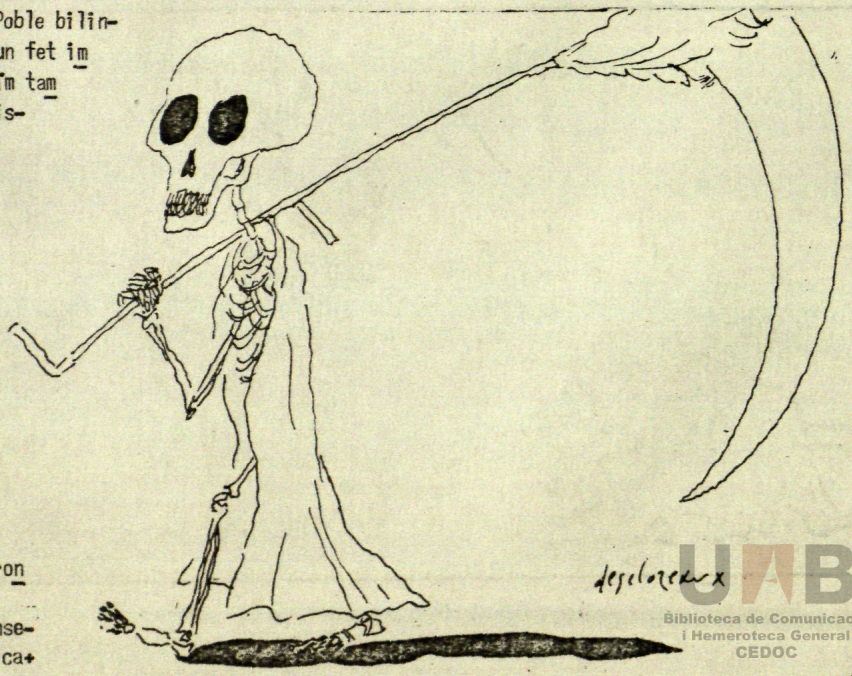

UAB
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
CEDOC

l'oposició democràtica

L'OPOSICIÓ CATALANA i el MOMENT ACTUAL

L'Assemblea de Catalunya, la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i el procés actualment encetat tendent a la creació d'un futur Consell de Catalunya o pre-govern provisional són les activitats centrals en que es desenvolupa la lluita democràtica unitària del nostre poble.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Màxim organisme unitari de movilització popular del nostre poble està passant unes certes deficiencies organitzatives i de dinamisme polític que la porten a no estar, segons una opinió molt generalitzada, a l'altura dels moments presents, tot i haver aconseguit un cert èxit en les movilitzacions a l'entorn de les cinc execucions dels militants del FRAP i dels lluitadors bascos d'ETA. Tot això ha portat als organismes de l'Assemblea a el.laborar i potenciar una nova dinàmica, tant política com organitzativa, que tregui a l'A de C del impase polític en que es troba.

Segons certes informacions l'A de C ha mantingut trobades informatives amb els organismes directius de "La Junta Democrática de España" i "La Plataforma de Convergencia Democrática".

Pel seu interès reproduïm a la fí d'aquest informe sobre l'oposició catalana, el Document polític que sobre la situació actual ha aprovat el Secretariat de la Permanent de l'A de C.

COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA.

Aquest organisme de Coordinació de Partits Polítics Catalans, s'ha mogut en els últims temps en uns crisi constant protagonitzada per els "vetos" últimament posats en dues ocasions diferents per el PSUC i UCC amb motiu de contactes o Declaracions a signar a Madrid, tant amb la Junta com amb la Plataforma.

En el sí de Coordinadora, actualment s'està protant una tasca de difusió sobre les diferents propostes de Consell de Catalunya, així com mantenint contactes amb l'oposició de la resta de l'Estat espanyol davant els actuals aconteixements.

Pel seu interès reproduïm al llibret "Avui-Documents" nº6, separata del present número, el manifest de la CC.FPC. sobre les últimes execucions del règim franquista.

PROCES CAP AL CONSELL DE CATALUNYA.

L'equip "AVUI" en el seu passat número feia la seva aportació a aquest procés mitjançant la publicació d'una enquesta en la qual el PSAN, FNC, No- Aliniats i el Reagrupament pel Socialisme Democràtic, donaven la seva visió del que hauría d'ésser el Consell de Catalunya. El S.I.C. volia continuar l'esmentada enquesta però han sigut diverses organitzacions les que no han contestat degut a que han cregut la mateixa, precipitada. Es per això que en aquest número no seguim l'enquesta i tant sols recollirem les últimes informacions arribades a la nostra redacció sobre l'actual procés de Consell.

Sembla ésser que existeix una proposta promotora del Consell, feta per Convergència Democràtica de Catalunya, que es basa en dos punts fonamentals:

a) Només forces polítiques de marc nacional català:

"El Consell de Catalunya hauria d'estar constituit només per partits polítics i concretament per partits polítics d'obediència catalana.

No hi entrarien, per tant, els sindicats obrers. No en formarien part, tampoc, els organismes patronals ni en general les organitzacions no pròpiament polítiques del tipus col.legis professionals, associacions de veïns, assemblees comarcals, entitats religioses, etc... per més que moltes d'elles representen un element molt important de combat polític. Sense disminuir en res la gran força de mobilització que aquestes organitzacions tenen, especialment en les presents circunstàncies, entenem que el protagonisme polític ha de correspondre als partits polítics, si bé és cert que cap declaració de principis o d'intencions en aquest sentit no evitarà que els partits siguin suplantats per altres forces si no són capaços d'assumir i d'interpretar la vida social del país en tots els seus aspectes, de fer-ne la síntesi i de plasmar-la en projectes polítics operatius. Cas de que es donguí aquesta incapacitat, el protagonisme pot ser que passi a organitzacions d'una altra mena i fins i tot potser a funcionaments de falsa democràcia corporativa i directiva. Però això fins ara ha conduit, sempre, a situacions d'anarquia i de confusió que han provocat un cop de força autoritari. Per això considerem molt important subrallar el caràcter primordial de les organitzacions específicament polítiques.

Però en el nostre cas concret cal considerar d'una manera especial una organització no constituida principalment per partits polítics, que ha jugat un paper molt important i positiu en la recent història catalana i que segueix posseint una dinàmica i una capacitat d'iniciativa pròpies.

Ens referim òbviament a l'Assemblea de Catalunya.

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació Hemeroteca General

L'Assemblea de Catalunya com a plataforma de confluència de forces de naturalesa diversa de cara a les accions unitàries d'oposició democràtiques, cíviques i populars han tingut i té una notable capacitat de convocatoria, i seguirà tenint-la, perquè existeixen encara sectors de gent a Catalunya sensibles a plantejaments no enquadrats i genèrics de signe català, democràtic i social. Es evident que això ha fet i fa de l'Assemblea de Catalunya un element positui en l'actual combat per al restabliment de la democràcia i de les llibertats nacionals de Catalunya. El Consell de Catalunya, com a expressió de la realitat política del nostre país, ha de ser conscient de la significació i importància de l'Assemblea. Això fa convenient la manifestació de l'Assemblea en el si del Consell mitjançant la presència d'una representació, per tal de discutir les actuacions pròpies de l'Assemblea i escoltar la seva opinió pel que fa a les tasques unitàries del Consell de Catalunya."

b) En relació amb l'organització i funció primordial CDC ho expresa en quatre punts:

a) Ser l'òrgan negociador únic de Catalunya amb la resta de l'Estat espanyol.

b) Instaurar, de seguida que n'hi hagi possibilitats, un òrgàn de govern català.

c) restablir les llibertats democràtiques i provocar la convocatòria ràpida d'el.lecions.

d) D'una manera més immediata, proveir Catalunya, especialment en les seves relacions amb les forces polítiques i els òrgans unitàris de l'Estat espanyol, d'una direcció política que eviti la dispersió i la anarquia d'iniciatives.

Aquestes dues propostes han vingut a sumar-se a la de Convergència Socialista de Catalunya, que presenta ja una estructura programàtica i organitzativa, basant-se en els set punts programàtics d'alternativa de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i els dos esmentats a l'anterior proposta de CDC. Proposant, a diferència dels punts estratègics de la Convergència Democràtica els següents punts:

a) La denúncia conjunta del règim franquista.

b) La presa de posicions conjuntes per clarificar la situació política de cada moment concret, orientant el poble en les seves lluites.

c) L'aïllament del règim, a través de la reducció progresiva de la base política que li dona suport.

d) La mobilització popular (del poble), fomentant, recolzant, articulant, coordinant i aixecant el nivell de les lluites sectorials, fent-les concluir en accions generalitzades cada més àmplies i intenses.

Un altre punt important d'aquesta proposta és el fet d'admetre en ùn anomenat "Consell Coordinador de Partits Polítics de Catalunya" a les forces de no disciplina catalana, així com altres organismes no propiament polítics, sinó allò que s'anomena organitzacions de masses.

Sembla ser doncs, que el procés actual de debat es troba centrat en aquestes dues propostes encara que segons últimes informacions hi ha una nova proposta amb dues alternatives feta pel PSAN, de la qual no en coneixem el contingut. Esperem poder oferir-lo en el nostre proper número així com altres que puguin haver-hi.

Amb tot, cal destacar, que l'actual procés cap al Consell de Catalunya o un Pre-govern de Catalunya, són els do reorganització i potenciació de l'Assemblea de Catalunya, són els dos elements cabdals cara al protagonisme polític que haurà de jugar el conjunt de l'oposició catalana en els moments, esperem propers, de ruptura democràtica i reconeixement dels drets nacionals del Països Catalans.

ULTIMA HORA

Segons últimes noticies, l'idea de Consell de Catalunya, Pre-Govern Provisional, va assolint certa consistència i s'ha arribat a uns primers acords. (S.I.C.)

DECLARACIO POLITICA DE LA A.C.

PER UNA CATALUNYA DEMOCRATICA

Declaració política del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

JUAN CARLOS NO ES CAP SOLUCIÓ

La lenta mort del dictador Franco ha posat en relleu la personalització despòtica del règim i el preu d'aquets 36 anys que hem patit: manca de llibertats, opressió de les nacionalitats, explotació directa i indirecta dels nostres pobles, manteniment d'estructures econòmiques que només han fomentat la desigualtat i els desvergonyits beneficis de l'oligarquia, repressió brutal com a única resposta a les reivindicacions i exigències obreres i populars, etc.

El "continuisme" del franquisme per Juan Carlos, garantin pel seu jurament a les Corts i per haver-se co-responsabilitzat de l'opressió i de la repressió a què ens ha sotmés el Dictador, és, doncs, una continuïtat de l'impediment de l'exercici de la soberania popular, de l'opressió nacional, de l'omnipotència dels monopolis, de la maniobra assòciacionista, del "Decret Llei Anti-terrorista" -veritable estat d'excepció contra les mobilitzacions sindicals i populars-, de la immunitat policíaca i de l'arbitrària administració de justicia, etc.

La violència engendrada pel franquisme i la seva incapacitat per suprimir eficaçment les lluites populars són els trets més visibles de la crisi del sistema. El seu problema més profund és haver perdut la capacitat d'iniciativa en tots els camps, anar a remolc dels esdeveniments, posant pedaços amb l'únic criteri d'allargar el dia de la seva mort. El règim està, sigui quina sigui la fórmula per a intentar perpetuar-lo, politicament acabat. No pot canviar ni evolucionar: el franquisme és incompatible amb la democràcia i amb les llibertats nacionals, per mínimes que siguin.

La crisi econòmica, de l'ensenyament, de la sanitat, el caos urbanístic, l'atur forçòs, l'augment del cost de la vida, la manca d'inversions, l'evasió de capitals, etc., no poden ser resolts, per uns governs supeditats als interessos dels sectors més retardataris de l'oligarquia, dependents de la política USA i de la corrupció que ells mateixos mantenen. Les decidides reformes d'estructures (social, econòmica i política), necessàries per superar aquesta situació, sols es poden emprendre restituint la sobirania al poble, essent el poble el protagonista del poder polític i econòmic.

ELS AVENÇOS DE LA LLUITA DEMOCRATICA.

Enfront d'aquesta situació, s'alcen uns pobles cada cop més decidits a lluitar per la seva llibertat. Innombrables expressions i lluites democràtiques s'han desenvolupat de forma creixent des del mateix any 1939. De dia en dia aquestes lluites s'han estès, malgrat

UAB Biblioteca de Comunicació CEDOC

la repressió i les victimes que ha causat, fins a mostres darreres tan encoratjadores com la impressionant vaga general al País Basc dels darrers dies de setembre darrer i la victoria obtinguda per les candidatures democràtiques a les recents eleccions sindicals, prova de la força i voluntat de protagonisme del moviment obrer. És a aturar aquests avenços que ha estat dirigit l'increment de la repressió com a resposta d'un règim agonitzant.

Les manifestacions de la consciència nacional catalana són cada dia més clares i més rotundes: adhesions massives al projectat Congrés de la Cultura, denúncia ciutadana contra els divuit regidors de Barcelona que van votar contra la cultura catalana, les vagues, manifestacions i actes de tot tipus amb què s'ha expressat la resposta popular davant les darreres execucions. Podriem allargar la llista d'expressions i lluites democràtiques recents a tots els indrets de Catalunya, fins a arribar de manera objectiva a la conclusió que, majoritàriament, el nostre poble vol la llibertat i la democracia.

Aquestes lluites populars i la crisi profunda del sistema fan que, cada cop més acceleradament, sectors fins ara -per acció o per omissió- dintre l'òrbita del règim, se siruïn a favor de posicions democràtiques. Amplis sectors de la burgesia, especialment catalana, l'església i sectors creixents de l'exèrcit, es van adherint a la lluita anti-feixista, deixant el franquisme cada vegada més buit de base social. No faltaran però, els qui davant el miratge "Juan Carlos" triguin encara a adonar-se de la inoperància de la falsa solució continuista.

L'ALTERNATIVA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

La situació política només té, doncs, dues alternatives: el continuisme de Juan Carlos o el trencament democràtic. El Continuisme, en la mesura que no pot resoldre cap dels problemes greus que patim, per molt que millori la façana del règim amb "equips Fraga" o "Areilza" (equips lligats de mans perquè han d'acceptar l'herència franquista, les seves lleis i institucions d'opressió), allunyarà tota solució real, agreujarà les tensions socials, accentuarà la inestabilitat política i mantindrà l'Estat espanyol en crisi permanent.

Només el rebuig del continuisme Juancarlista i el revocament de les lleis fonamentals del franquisme i de tots els òrgans i institucions que l'han configurat, o que intentin de perpetuar-lo, és a dir, només el trencament democràtic, pot ser l'inici del camí per a satisfer les exigències populars i nacionals.

És, amb aquesta convicció que l'AC, des de la seva constitució el 7/11/71, ha expressat la seva alternativa, en aquests termes:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel.lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts són els seguents:

1.- La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.

2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.

3.-El restabliment provisional de les institucions i dels principis tan encorat en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Aquests 4 punts són les condicions mínimes que garanteixen als democràtes catalans una ruptura realment democràtica, que tan sols s'assumirà si, a nivell de tot l'Estat Espanyol es configura una alternativa unitària que, assumida per la gran majoria de les forces polítiques i socials, democràtiques i anti-feixistes, inclogui plenament les exigències de tots els seus pobles concretant al mateix temps l'instrument polític provisional que permeti d'iniciar el procés vers una nova configuració de l'Estat Espanyol que garanteixi la plena i directa participació popular.

La dictadura, però, no acabarà per ells mateixa. Sense el protagonisme de les masses, sense les seves lluites progressivament enfortides per mitjà d'una unitat política expressada i secundada, no serà possible el trencament democràtic. Aquesta unitat ha de passar per l'acció coordinada, fonamentalment, de les instàncies unitàries existents o que puguin aparèixer.

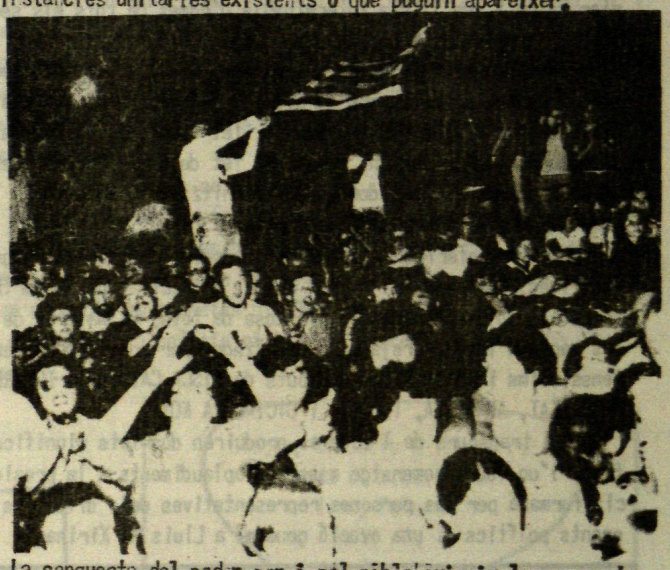

La conquesta del poder per i pel poble exigeix la conquesta d'uns poders polítics autònoms a les diferents nacions de l'Estat espanyol. Per això, en darrer terme, l'única garantia que les conquestes democràtiques seran instrument al servei del poble, és per als democràtes catalans, tal com està formulat al punt 3 de l'AC, l'establiment immediat i efectiu del Govern Provisional de Catalunya des del mateix moment del trencament democràtic.

VERS EL TRENCAMENT DEMOCRATIC.

Des de la seva constitució, l'AC, que és la instància més representativa de les aspiracions democràtiques catalanes, ha desplegat les seves funcions bàsiques: popularització de la seva alternativa política, impulsió o coordinació de les lluites democràtiques cap el trencament. En aquest camí i en aquests moments històrics decisius, en què no hi caben actituds d'expectativa, l'AC crida:

AL POBLE DE CATALUNYA:

- a propulsar i consolidar la conquesta de parcel.les de llibertat i explicitat les seves alternatives polítiques sectorials, locals, comarcals, com a elements bàsics per a intensificar les lluites i les més diverses activitats democràtiques, que han de culminar en les grans mobilitzacions pacífiques que precipitaran el trencament;
- a obrir un ampli debat, en tots els indrets del país, sobre el procés de ruptura democràtica que ajudi a avançar amb més de

(segueix a la p.7)

UAB Biblioteca de Comunicació i Documentació CEDOC

informació general

RAIMON, una vegada més, LA VEU D'UN POBLE

Prop de deu mil persones, unes vuit mil dintre del local municipal d'esports i més de dues mil sense poder entrar, es concentraren en un acte popular de cançó a l'entorn d'en Raimon.

El local plè de gom a gom oferia un aspecte impresionant. Homes i dones, joves i vells de totes les edats, omplien les grades al Palau d'Esports. Hi èren presents: el món de l'Oposició Democràtica Catalana, intelectuals i artistes, professionals, alguns empresaris, així com dirigents obrers de les més importants empreses i del món camperol.

Sense voler ésser exhaustius destacarem alguns noms, començant per cinc dels sis ponents de les Terceres Vies: Joan Raventós, Anton Canyelles, Josep Solé Barberà, Josep Pallach i Jordi Pujol. També senyalarem la presència de P. Ardiaca, Heribert Barrera, Miquel Roca i Junyent, Joan Colomines, Joan Cornudella, Joan Armet, Carles Feliu de Travia, Manuel Vàzquez Montalbàn, Pere Tàpies, Salvador Espriu, Lluis Mª Xirinacs, Xavier Folch i una llista interminable d'homes de tots els sectors professionals i socials.

L'acte, com molt bé es pot compendre, no fou un simple recital de cançó, sinó que ens atreviríem a dir que fóu un dels actes antifranquistes més importants, fet "legalment" sota la dictadura. I si a això hi afegim el fet de que es produïa en un dia en que el Dictador estava agonitzant, podrem capir la importància i significació de l'acte.

Raimon ens oferí un recital de les seves cançons més significatives. Però com ell mateix digué, el recital no el portà a terme ell sol, sinó que fóu una cosa de tots. La majoria de les cançons fóren corejades i recolzades per aplaudiments extenssissims i crits ininterromputs de VISCA CATALUNYA LLIURE!! LLIBERTAT, AMNISTIA, INDULT, i DICTADURA NO!!.

En el transcurs de l'acte es produiren dos fets significatius: l'un fóu l'homenatge massiu d'aplaudiments a la presidència formada per les persones representatives dels diferents corrents polítics i una ovació general a Lluis Mª Xirinacs.

També es produí un "miting" mitjançant un megàfon que fóu escoltat en silenci, acabant amb el crit de VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA !!.

El final fóu apoteòsic, amb reiterats crits de LLIBERTAT !!!

Raimon, en uns moments com els actuals, havía tornat a ésser "la veu d'un poble".

15 d'Octubre 1975. 35e. ANIVERSARI DE L'ASSASSINAT DEL PRESIDENT LLUIS COMPANYS

Com cada any, s'ha realitzat la commemoració de l'aniversari de la mort, assassinat pel franquisme, del President Lluís Companys, el passat 15 d'Octubre.

Es féren diferents accions de propaganda, entre elles la col.locació d'algunes senyeres, pintades, i difusió d'octavetes, principalment a les facultats universitàries, i a comarques.

Desde un punt de vista significatiu cal destacar, l'aparició d'una octaveta unitària firmada per la secció d'estudiants de Front Nacional de Catalunya i el Comité d'Universitat de Barcelona, del PSAN. Pel seu interès reproduiem el texte de l'esmentada octaveta. Per una banda i a grans trets "EL FRANQUISME ES EL TERRORISME, ENSORREM LA DICTADURA, PER UN GOVERN DE LA GENERALITAT A CATALUNYA!!"

Per l'altra banda destaquem les consignes de "SALVEM DE SER ASSASSINATS PEL FRANQUISME ELS PATRIOTES REVOLUCIONARIS BASCOS, LLUITEM PER IMPOSAR LES LLIBERTATS DEMOCRATIQUES I NACIONALS CATALANES!!".

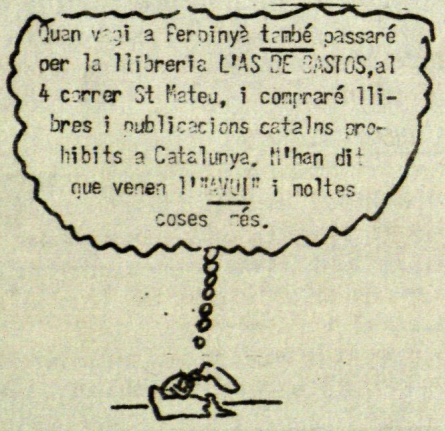

(ve de la p. 21)

hington podría haber presionado a Franco para una liberalización de su gobierno, sin llegar a romper con él. Washington no pareció nunca interesado en capitalizar a partir del hecho de que Franco necesitaba la ayuda y la amistad americanas casi tanto como Estados Unidos precisaba de las bases.

"Esperamos que America cambiará su política en el tiempo crítico que se avecina y sepa escoger el lado correcto mientras haya todavia una posibilidad de elegir", dijo uno de los oficiales.!!

IAPB Informació i Hemeroteca General CEDOC

ELS ASSASSINATS DE LA VERNEDA

Sobre aquest afer, el S.I.C. ha rebut tota una sèrie de versions, moltes d'elles contradictòries. Es per això que reproduim a continuació la versió dels fets oferta per API, ja que creiem que és la versió que gaudeix de més credebilitat. (Traduim del castellà API 61)

A la matinada del dia 8 d'octubre es produí un "extrany" tiroteig davant de la caserna de la Policia Armada de la Verneda (barri de Barcelona). El fet es donà a conèixer a través d'una confosa nota oficial, en la qual, encara que s'hi reconeixia que els dos policies morts i un tercer ferit, ho havien estat pels mateixos trets de la policia, s'hi amagava la veritat sobre la mort de tres dels quatre ocupants d'un vehicle que circulava per allí al moment dels fets. A través de nombrosos detalls que han estat comprobats poden reconstruir-se els fets.

L'existència del Morris d'un color clar de la versió oficial, és plenament imaginària (d'on havien sortit els trets contra la caserna, segons la policia). La veritat és que un cotxe ocupat per quatre policies vestits de paisà, com tants d'altres que circulen per la ciutat, reforçant de manera "dissimulada" als 091, perseguía a un delinqüent comú, "quinoui" o similar, el qual en la seva cursa passà davant de la caserna de Policia. Desde el cotxe van disparar en aquella direcció, la qual cosa va ser interpretada immediatament com un àtac a la caserna(cal tenir en compte que al nerviosisme de tota la policia davant la mort d'agents, s'hi afegía en aquest cas el fet d'haver albergat el funeral pel mort a la Seguretat Social i haver rebut el seu cap i varis sub-alterns amenaces anònimes de mort, per ells i les seves families).

Davant d'aquest "àtac", el foc desde la caserna va ser abundant, matant a dos caporals i ferint a un guàrdia del cotxe. En aquest moment aparegué el segon vehicle, al qual hi anava un caporal retirat de la policia armada(fet amagat per les versions oficials). Va parar a uns metres, i els seus ocuparts l'abandonaren espantats. En aquest moment, la policia que havia sortit de la caserna i quan ja aquells es trobaven fora del cotxe, va ametrallar-los a escassa distància, sense demanar-els-hi cap mena d'identificació. Dels quatre ocupants, el xòfer no havia sortit del tot i per això no van aconseguir-lo els trets totalment, pel que segueix encara amb vida. Tots els impactes en els còssos dels cadàvers explican que fóren ametrallats a l'aire lliure, tant per la colocació dels impactes com per la profunditat de la penetració de les bales, exactament igual per tot el cos. Els trets que penetràren en el cos de les víctimes, en direcció vertical dels peùs al cap, demostren també que pel tamany dels forats d'entrada dels projectils a la roba amb la vora cremada i enganxada a la pell, s'havien haçut de fer desde l'esmentada distància, és a dir, a boca de canó, amb el que es descarta que no pogués la policia adonar-se de qui éren els ocupants dels cotxes.

Més d'un centenar de policies ocupàren l'Hospital de Sant Pau, lloc al que van portar-se els cadàvers i els ferits. Un grup de policies arribà a apuntar, metralleta en mà, a les enfermeres i al metge que assistiren als ferits. Va haver de venir el Comisari d'Horta, expressament, per a posar ordre i excusar-se davant del metge i demanant disculpes pels "muchachos que estan muy nerviosos y son muy crios". Segons sembla, militars de Capitanía General han intervingut en l'assumpte. Va presentar-se una missió a l'Hospital dient que el cas quedava sota la seva responsabilitat i que sota cap concepte es permetés ni als policies, ni a ningú, que treguéssin els cadàvers d'allí, fins que s'els hagués fet l'autopsia. Una reserva de la policia militar va presentar-se a l'hospital a fi de prevenir qualsevol ingerència dels policies, tant armats, com secrets.

★

(ve de la p.5)

sició que mai en la constitució del Govern Provisional de Catalunya.

A TOTS ELS POBLES DE L'ESTAT ESPANYOL: a la coordinació immediata d'una àmplia i decidida mobilització cívica, a l'acceleració de l'entesa entre totes les plataformes i organismes unitàris que han explicitat la seva ferma voluntat de trencament democràtic, com a pas previ vers el pacte sense exclusions, del qual ha de sortir la necessària alternativa unitària al franquisme, a nivell d'Estat.

A TOTS ELS POBLES I GOVERNS D'EUROPA I A TOTS ELS DEMOCRATES D'ARREU DEL MÓN: a prendre consciència que la lluita dels pobles de l'Estat espanyol contra la dictadura feixista i els seus intents de perpetuar-se és la continuació de la lluita que tots els pobles del món van dur a terme contra el nazisme i els seus aliats durant la 2ª Guerra Mundial; i -seguint l'exemple d'Holanda, Mèxic, la República Democràtica Alemanya i Suècia- a intensificar llur ajut i llur solidaritat per tal d'aconseguir la derrota del darrer feixisme que resta a Europa i la ruptura pacífica que ens meni a la democràcia."

Catalunya, 29 d'octubre de 1975

★

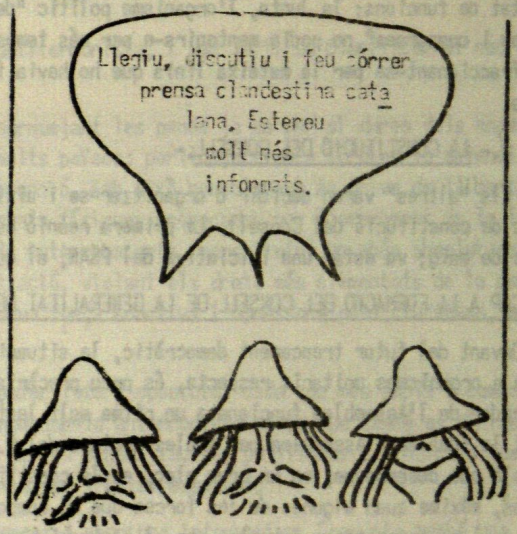

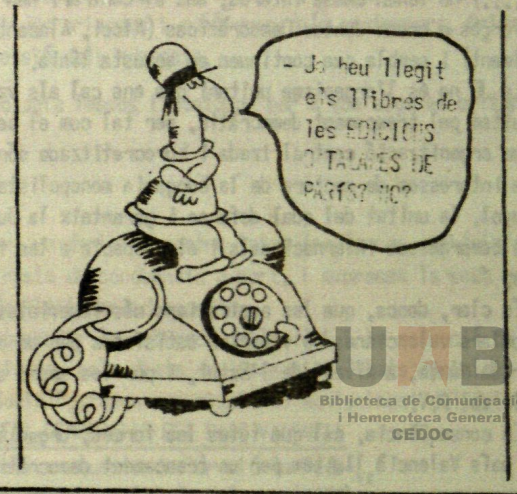

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

Dossier especial

CONSELL DEMOCRATIC DEL PAIS VALENCIA

PRESENTACIÓ:

1.- ELS ORGANISMES UNITARIS ABANS DEL CONSELL.-

Com ja hem informat d'altres vegades, l'únic organisme unitàris existent al País Valencià abans de l'estiu del 74 era la Taula Democràtica, on s'aplegaven PCE, Carlins, Unió Democràtica, Grups d'Acció i Reflexió Socialista (embrió del PSPV) i, al mateix estiu del 74, hi varen entrar PTE i Bandera Roja. Aquesta Taula, com a tal, era absolutament inoperant i es trobava totalment al marge de la lluita de masses, la qual cosa no vol dir qué no hagués pogut jugar un paper dinàmic com a una plataforma unitària de forces polítiques, si les circunstàncies ho haguessin permés, és a dir, si la iniciativa (d'origen alié al país) de creació de Juntes Democràtiques no hagués trencat l'unitarisme del procés polític valencià, tant pel que fa a la unitat de les forces democràtiques, com pel que fa a la consideració unitària del País Valencià com a zona nacionalment diferenciada. En crear-se, doncs, Juntes Democràtiques a Alacant, a Alcoi i a València finalment, la Unió Democràtica, el Partit Carlí i el PSPV varen convidar als altres grups de la Taula (als juntistes) d'abandonar-la i, com que no ho varen fer, aquests tres grups se'n varen eixir, acabant així la trista història de la Taula Democràtica del País Valencià.

El sectarisme dels juntistes encara va tenir més funestes conseqüències, si ho mirem des del punt de vista de la unitat de totes les forces que al País Valencià lluiten pel trencament democràtic. Una iniciativa de la Taula -i ació cal valorar-ho positivament- va ser la constitució del Comité preparador de l'Assemblea del País Valencià. A aquest comité es varen afegir, de bell antuvi, CCOO, MCE, PSAN i diverses organitzacions de masses, però la cosa no va rutllar gaire perquè par a certs grups, que controlaven l'organització interna del Comité, el "mot d'ordre" era Junta i no pas Assemblea. Malgrat la prioritat absoluta que els juntistes donaren a la impulsió i constitució de Juntes, cal no amagar qué també tenien un "cert" interès per continuar amb l'esmorteit projecte d'Assemblea, per tal de fer una duplicitat de funcions: la Junta, l'organisme polític "de govern" i l'Assemblea, l'organisme parlamentari "de masses". Aquesta situació de "caps i comparses" no podia mantenir-se per més temps i el projecte d'Assemblea va restar ajornat (per dir-ho d'una manera optimista), tot i fraccionant-se per la mateixa línia que ho havia fet la Taula: els juntistes (i, a més, sucursalistes) d'una banda i els "altres", d'altra.

2.- LA CONSTITUCIÓ DEL CONSELL.-

Els "altres" varen decidir d'organitzar-se i així començà el procés de constitució del Consell. La primera reunió es va celebrar al mes de maig; va estar una iniciativa del PSAN, el qual va presentar l'escrit titolat: "CAP A LA FORMACIÓ DEL CONSELL DE LA GENERALITAT DEL PAIS VALENCIA", el qual el reproduïm tot seguit per la seua importància documental:

CAP A LA FORMACIÓ DEL CONSELL DE LA GENERALITAT DEL PAIS VALENCIA.

Davant del futur trencament democràtic, la situació al P.V., pel que a organismes unitaris respecta, és prou precària: el Comité preparador de l'Assemblea funciona a un ritme molt lent i no ha escampat la idea de l'Assemblea per amples sectors del P.V. No és previsible que desemboque, en un breu plaç, en la constitució de l'Assemblès, màxime quan algunes de les forces que el composen (PCE, PTE, BR,...) no tenen massa interès, ans al contrari han dedicat llurs esforços a crear Juntas Democràticas (Alcoi, Alacant, València finalment) i sembla que continuen en aquesta línia.

La JD no és l'organisme unitari que ens cal als valencians que lluitem pel trencament democràtic, per tal com el seu programa i la seua organització centralitzada i burocratitzada són concessions als interessos de sectors de la burgasia monopolista de l'Estat Espanyol, la unitat del qual defense i garanteix la Junta, així com els compromisos internacionals i el respecte a les forces repressives.

Es clar, doncs, que les aspiracions més immediates de les classes populars valencianes no vindrien satisfetes per un poder controlat per la Junta, a nivell de l'Estat, i per les seues sucursals a nivell del P.V.

En conseqüència, cal que totes les forces, organitzades o no, que al país Valencià lluitem per un trencament democràtic que responga mínimament a les necessitats del nóstre poble, ens ajuntem en un organisme unitari que, eventualment, podriem anomenar el CONSELL de la GENERALITAT del PAIS VALENCIA, el qual tindria com a punts mínims de confluència, els següents:

1. Llibertat per als presos polítics i retorn dels exiliats.
2. Restabliment de les llibertats democràtiques.
3. Dissolució de la Policia Política (BPS, Brigadilla GC, arxius especials, etc.)
4. Constitució del Govern Provisional de la Generalitat del P.V. l'embrió del qual seria aquest Consell, en base al següent programa:

- Redacció final, difussió i votació de l'Estatut
- Planificació de l'Ensenyament a tots els nivells
- Oficialitat, a tots els efectes, de la llengua catalana
- Eliminació de les fronteres provincials
- Depuració de la burocràcia franquista
- Poder sobre els mitjans de comunicació oficials
- Control obrer del patrimoni de l'actual CNS i de la Seguretat Social.

L'Organització del Consell hauria de permetre la confluència de organitzacions polítiques, junt amb sectors no aliniats i independents

UAB Biblioteca de Comunicació

(professionals, associacions,...), per bé d'una major representativitat i d'una major capacitat de mobilització. Per tant, estimem que inicialment haurà d'estar format per un representant de cadascun dels grups (partits polítics o no) que hi participen. A mesura que vagen establint-se Consells comarcals, caldrà anar incorporant-los, amb un representant per cadascun, al Consell General.

Les tasques immediates del Consell

- eixamplament de la base del Consell
- redacció de l'avantprojecte d'Estatut
- agitació i propaganda dels 4 punts abans esmentats
- potenciació i coordinació de les lluites obreres i populars
- eventual coordinació amb altres organismes unitaris de l'Estat Espanyol.

Possibilitats de la formació del CONSELL

Alguns fets recents ens permeten de ser optimistes respecte de les possibilitats subjectives -els "subjectes" són, en aquest cas, grups organitzats- existents per formar el CONSELL.

1.- El trencament de la Taula Democràtica del País Valencià, per causa de la constitució de la JD, suposa una clara voluntat autònoma, alhora que unitària, dels grups UDPV, PCP i PSPV, com ben bé ho expresa la informació d'urgència (del 29 d'abril) d'aquest darrer tim-partit.

2.- Algunes accions hagudes darrerament (repartiment de la declaració "AL POBLE TREBALLADOR DEL PAIS VALENCIA, manifestació unitària del 29 d'abril) manifesten l'existència d'una unitat d'acció, sobre unes bases mínimes comuns, entre diversos grups que lluiten pel trencament democràtic i que no accepten el programa que hi proposa la JD, cal citar al PCV, MCE, PSPV, UC, Oposició d'Esquerra del PCE, PSAN i, potser, UML i SC.

Tots aquests grups esmentats, a banda d'importants sectors d'independents i de grups comarcals, podrien estar interessats en la formació del CONSELL. Així mateix, USO i sectors cristians i/o de procedència cristiana també hi participarien molt probablement.

Cal dir, finalment, que siga el qui siga el nucli inicial, el CONSELL DE LA GENERALITAT DEL PAIS VALENCIA haurà de restar obert a tots aquells grups que accepten els objectius polítics mínims de trencament i el programa acordat de govern provisional. "

A aquesta primera reunió varen assistir PSAN, PSPV, MCE, USO, SVI, Partí Carlí, i, com a observadors, UDPV, UC i l'Oposició d'Esquerra del PCE.

Les reunions i els documents es varen continuar i, finalment, a l'agost s'ha fet públic al comunicat de constitució, que ja coneixen els lectors d'AVUI. Els menbres actuals del CONSELL són vuit: MCE, PCV, PSAN, PSPV, SVI, UDPV, UCE i USO; segons les nostres informacions, el PSOE ha demanat l'entrada que ha estat acceptada pel CONSELL amb una condició respecte a les sigles de la signatura.

3.- LES DECLARACIONS DEL CONSELL.-

Podem dir que el CONSELL ha eixit a declaració per mes. La constituent, del mes d'agost, la que tracta sobre el decret-llei "antiterrorista", del mes de setembre, i la que fa referència a la qüestió nacional, del mes d'octubre. Aquesta darrera declaració és d'una importància extraordinària, ja que és la primera vegada que tantes i diverses forces polítiques es pronuncien de manera tan contundent, sobre la lluita d'alliberament nacional al País Valencià. Re-produim tot seguit les dues declaracions:

DECLARACIO DEL CONSELL DEMOCRATIC DEL P.V. SOBRE EL DECRET LLEI ANTITERRORISTA

"El CONSELL DEMOCRATIC DEL PAIS VALENCIA, davant la publicació del Decret llei antiterrorista, i amb la fi de clarificar el seu significat polític, es veu en la necessitat d'informar:

1. Que el citat Decret-Llei modifica substancialment les lleis penals espanyoles agreuejant les penes ja de per si dures dels anomenats delictes polítics, molts dels quals condemnen fets que són lícits i honorables en molts països; perllonga fins a 10 dies la detenció policial, quan els codigs d'eixos països fixen en 72 hores el màxim de l'esmentada detenció. Amb això no solament es priva de llibertat personal al detingut sino que també es guanya temps per a la desaparició de les senyals físiques provocades per l'emprament de la tortura en la investigació, en uns casos, i en altres per a perllongar les tortures i els interrogatoris, constituint un abús absolut de poder. També es permeteix l'entrada i registre de domicilis i despatxos sense autorització, violant els drets més elementats de la persona.
En definitiva, s'accentua el caràcter de dictadura del règim franquista i de la seua força coactiva i opressora dels ciutadans, en otorgar-mans lliures a les forces policials.

2. Anomenar "antiterrorista" al Decret-Llei és un truc de l'Estat feixista per desfer tota l'oposició, cada cop més ampla i combativa. Resúlta hipòcrita i confús en la seua denominació. Busca confondre al poble i en anomenar-lo anterrorista amaga que també es dirigeix a tallar l'avanç de les forces democràtiques i a reprimir i empresonar als militants de les organitzacions polítiques i sindicals que defensen les llibertats democràtiques i lluiten per l'alliberament dels pobles oprimits per l'Estat espanyol.

3. La nova llei implica una coacció als periodistes, tòt i reduint encara més l'escassa apertura informativa. Comporta també una nova violació de la llibertat de l'ensenyament, ja que amenaça amb penes greus les actituds privades i publiques dels professors. Priva del dret a la defensa independent als acusants i coarta el lliure exercici de la professió dels advocats.

4. Intencionadament i maliciosa, el Decret-Llei utilitza un llenguatge i terminologia foscos i confusos per a que siga el criteri policial el que interprete cada cas particular.

Poble del País Valencià!
Davant d'aquesta nova situació el CONSELL vol manifestar:

1. La seua oposició a l'anomenada llei antiterrorista que, com acabem d'exposar, va dirigida contre totes les forces antifeixistes.
2. Que exigeix l'indult dels nacionalistes Bascos Garmendia i Otaegui i de la resta de condemnats a mort, i expressa la seua repulsa a les darreres actuacions de les forces repressives, provocant la mort de lluitadors democràtes.
3. La seua convicció que la protesta i l'acció del poble són condicions per aconseguir la retirada de la llei i la salvació dels condemnats a mort, i la seua decisió de lluitar per les llibertats democràtiques, pels drets de les nacionalitats oprimides i la desolució de les forces repressives que, com la "Brigada de Investigación Social", tenen per missió el manteniment del feixisme.

Setembre del 1975

EL CONSELL DEMOCRATIC DEL PAIS VALENCIA

S'adhereix a aquesta declaració la Federació Socialista del País Valencia(PSOE)"

Hemeroteca General CEDOC

DECLARACIO D'OCTUBRE DEL CONSELL DEMOCRATIC DEL P.V.

LES CARACTERISTIQUES NACIONALS DELS VALENCIANS.

Els valencians tenim unes característiques específiques que ens configuren com amènbres d'una nácionalitat diferenciada: una llengua, una història, unes costums, una cultura, un territiri... propis, que ens configuren com a pòble que té dret a la seua llibertat. Per tant, hem de defensar-les si veritablement volem el nostre alliberament.

Tot poble té dret al seu propi govern i tota societat conseqüentment democràtica ha de garantir aquest dret dels pobles. A l'Estat Espanyol hi ha diverses nacionalitats a les quals els és negat aquest dret i, fins i tot, tota possibilitat de prendre conciència de llur pròpia realitat.

En aquesta situació es troba el poble del País Valencià i contra ella hem de lluitar. El poder de l'Estat ens amaga conscientment la nostra realitat per tal d'evitar que la transformem, ja que saben molt bé que coneixer la realitat és el punt de partença de la seua transformació.

LA NOSTRA HISTORIA.

Els trets nacionals dels valencians són el resultat d'un procés històric que comença amb la vinguda dels repobladors malortariament catalans, juntament amb aragonesos, i llur constitució com a comonitat hegèmonica en el Regne de Valencia, fundat per Jaume I. Aquest nou regne va estar vinculat federalment al Principat de Catalunya i les illes balears, així com a Aragó, al sí de la qual federació s'inicià la formació de la nostra nacionalitat.

El procés nacional va estar interromput amb la derrota del poble valencià conjuntament amb la resta dels països de llengua catalana, davant del primer Borbó, Felip Vé, fa poc més de 250 anys. Aquesta desfeta portà com a conseqüència la supressió total de les nostres institucions polítiques i de la oficialitat de la nostra llengua.

L'OPRESSIÓ DE LA CLASSE DOMINANT.

Després d'aquesta fets, la classe dominant incrementà al màxim el procés de despersonalització nacional dels diferents pobles de l'estat espanyol. Tanmateix, la qüestió tornà aplantejar-se en la passada República i fa menys de 40 anys el poble valencià demanava el seu Estatut d'Autonomia.

Però ha estat l'alta burgesia dominant (tant basca, com catalana com castella) la que ha constituit un nacionalisme opressor en contra dels drets de les nacionalistats reals. El poble ha participat en aquesta formació en tant que poble oprimit i explotat per la burgesia.

Aquesta situació no es dona unicament a l'estat espanyol, sinó que es comuna a molts dels estats burgesos de l'Europa Occidental : a Escocia, a Gales, a Irlanda del Nord (sota l'Estat Anglés), a Bretanya, a Corcega, a Occitània (sota l'Estat Francés), a Galícia, a Euskadi... els pobles estan oprimits nacionalment, explotats econòmicament per la burgésia centralista, de la mateixa manera que ho estem al País Valencià, les Ille Balears i el Principat de Catalunya

Aquest centralisme opressor també el pateixen els pobles d'Aragó, Andalucia,... Es un problema general que afecta a amples masses populars i constitueix un objectiu polític per al poble.

QUE ENS CAL FER?.

Davant d'aquesta situació d'opressió social i nacional deñ País Valencià, el CONSELL DEMOCRATIC DEL PAÍS VALENCIA és conscient que la lluita democràtica, en la situació actual, és inseparable de la lluita per la recuperació dels nostres drets polítics.

Davant del moment polític, EL CONSELL considera que aquests drets poden concretar-se, com a objectius immediats, en l'exigència de l'oficialitat de la nostra llengua, junt amb la castellana, i en l'establiment d'un Estatut d'Autonomia, i fa una crida a tot el poble valencià per a lluitar a fi d'obtindre aquests drets.

Demanar l'oficialitat de la nostra llengua és demanar que el poble valencià decideixca als actes de la nostre vida pública: l'ensenyament, l'administració, la premsa, laràdio, la televisió, ...; és demanar que la nostra llengua siga el nostre vehicle dexpressió en la vida social.

Demanar un Estatut d'Autonomia és demanar que el poble valencià decideixca algures qüestions mínimes de la seua vida comunitària: l'economia, la cultura, la vida municipal, la planificació urbana,... Es tracta d'un dret al qual els valencians no podem renunciar.

En tant que valencians que lluitem per l'acabament d'una dictadura feixista cada vegada més corrupta i repressiva, creiem que solament en una societat democràtica aconseguirem aquests objectius, i que no serà democràtica una societat en la que aquests objectius no s'aconseguixen d'immediat.

POBLE DEL PAIS VALENCIA:

En aquest mes d'octubre en el qual es commémora l'entrada de Jaume I a la Ciutat de Valencia i en el qual, malgrat el règim feixista, venim realitzant els valencians, als darrers anys, la lluites pel nostre alliberament (aplecs del Puig, manifestacions, etc), us cridem a lluitar per la democràcia i l'autonomia al País Valencià.

PER LOFICIALITAT DE LA NOSTRA LLENGUA!!
PER L'ESTATUT D'AUTONOMIA DEL PAIS VALENCIA!!
PELS DRETS DE TOTES LES NACIONALITATS OPRIMIDES!!
PER LES LLIBERTATS DEMOCRATIQUES!!
PER LA VIDA I LA LLIBERTAT DELS LLUITADORS ANTIFEIXISTES!!
A BAIX LA DICTADURA!!

CONSELL DEMOCRATIC DEL PAIS VALENCIA OCTUBRE 1975''

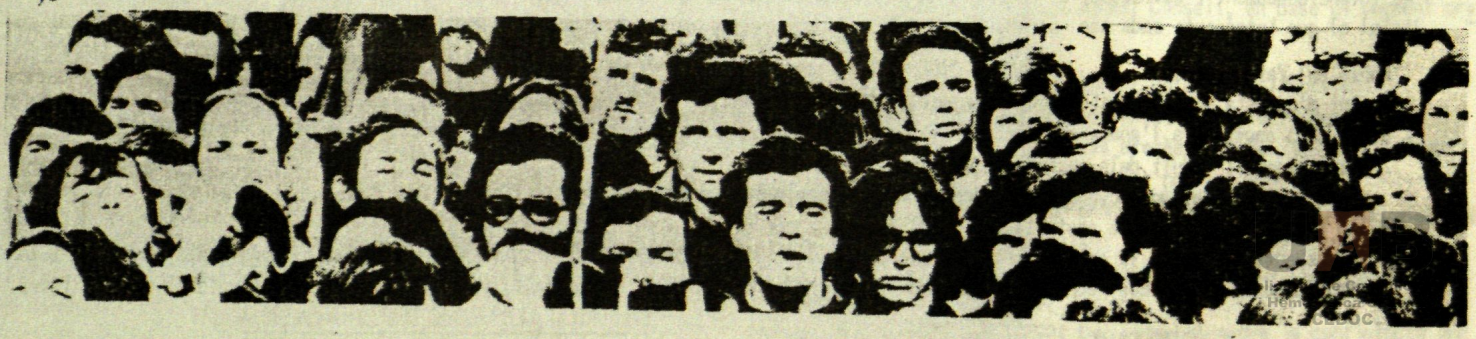

Premsa democràtica

MARXA · BARRIS EN LLUITA · treball determini · front ensenyant · ARA · Lluita · Unidad · la Falç · ACCIÓ · ASSEMBLEA DE CATALUNYA · fulls

nous horitzons

Feis més de vuit mesos que no sortia la revista oficiosa dels intelectuals del PSUC: "Nous Horitzons", revista de prestigui totalment escrita en català, que surt amb una regularitat trimestral o semestral.

En el present núm 30, segón i tercer trimestre de 1975, entre d'altres, toca les següents temàtiques: "Una llengua, una cultura, un congrés", "Xirinachs, candidat al Nobel de la pau", "Cristians i Militància comunista", més documents del PSUC i JDE. El punt de que una revista catalana del PSUC aporti documents de la JDE pot ser molt significatiu. També inclou un valuós article sota el títol "La llengua catalana i la lluita per la democràcia" signat per Ramon Roig, el qual reproduïm.

N° 30
Segon i tercer trimestres de 1975

El deute envers el Viet Nam,
per G. López Raimundo

Dossier Portugal

Cristians i militància comunista

Pena de mort

Català i lluita per la democràcia

" Els qui en els lamentables plens municipals de Barcelona i de Girona del mes de març passat van aixecar la veu per oposar-se a les propostes de donar una minsa subvenció a l'ensenyament del català a les escoles, devien coneixer bé la consigna franquista: "una sola lengua, el castellano". Només així es comprèn la seva tenacitat a defensar les arques municipals (ells que les vigilen tant poc!) d'uns objectius "dubtosos", des de lòptica franquista, i la seva perplexitat posterior enfront de la vasta campanya de protestes que els acords dels ajuntaments havien provocat. De fet eren ells, els "concejales" del no i els alcaldes de Barcelona i Girona, els qui es mantenien fidels a les línies decretades des de la Güerra Civil per Franco i els seus turiferaris, i no pas els oportunistes, com Martín Villa o Samaranch. Aquests intenten, ara, una política de "tolerància" respecte a l'ús de la llengua catalana i a l'exhibició de certs símbols nacionals (per exemple, la bandera) per raons tàtiques, ja que el marasme polític espanyol els empeny a les provatures més contradictòries per tal de cónservar el poder.

(Entre parèntesis diguem que la solució pràtica que les autoritats "tolerants" semblen haver trobat per a finançar l'ensenyament del català no deixa de ser còmoda per a la hisenda estatal. El fet que siguin els ajuntaments i les diputacions els organismes que subvencionin aquestes classes demostra que han trobat una fòrmula barata per sortir del pas: així el pressupost de l'Estat no dependèn ni una sola pesseta per a la cultura catalana, mentre que els organismes locals han de procurar-se fons per a una partida que, sota una organització centralista com l'espanyola, no els incumbeix. Si per a subvenir a aquestes necessitats cal crear nous impostos, els ciutadans de Catalunya els hauran de pagar, a diferència dels contribuents de la resta de l'Estat espanyol.)

Cal reconèixer, però, que aquesta vacil.lacions oficials han tingut un mèrit: han donat ocasió que es produís un amplíssim moviment de protesta que ha mobilitzat tots els sectors democràtics de Catalunya: des de les associacions de veïns fins als col.legis professionals, des de les entitats ciutadanes fins a les personalitats més representatives de la vida cultural i política del nostre país, han manifestat, gràcies a una premsa cada vegada més sensible a les preocupacions ciutadanes, el seu desig inequívoc de normalització lingüística i cultural. Si algú es creia, doncs, que aquestes reivindicacions eren minoritàries, pròpies de nuclis intel.lectuals, o bé decerts sectors burgesos, ja no li queda cap dubte del seu caràter profundament popular. Tal com assenyala el manifest de les entitats ciutadanes, encapçalat per Amics de la Ciutat de Barcelona, aquest formidable clamor popular ha estat una mena de plebiscit de clara significació a favor de la llengua i la cultura catalanes. No podia ser altrament, si considerem que una llengua no és sols un mitjà de comunicació, sinó l'expressió d'una cultura nacional i que el català és, en definitiva, la manifestació més visible i immediata de la personalitat nacional catalana. Les reivindicacions per la lliure expressuó de la llengua i cultura catalanes i pel seu desenvolupament formen part de les aspiracions democràtiques de tot el poble de Catalunya.

L'any 1939 el règim franquista va intentar una política d'assimilisme lingüístic imposant per la força l'ús del castellà i arraconant la cultura catalana a reductes folklorics. Aquesta política formava part del seu programa anticatalà i antidemocràtic, netament feixista, el qual s'ha atenuat gràcies a la resistència i a la lluita populars.

Tanmateix, malgrat les conquestes obtingudes pel moviment democràtic -l'ús públic del català s'imposa dia a dia, han aparegut diverses revistes catalanes i alguns diaris publiquen suplements en català, les emisores radiofòniques i la televisió tenen programes en català, hi ha escoles i altres centres d'ensenyament que donen classes de català i en alguns fins i tot s'ensenya en la nostra llengua, etc.-, res no ha modificat el caràcter centralista, opressor de les nacionalitats, del règim. Com ha recordat recenment Arias Navarro a la TVE -i hi va posar prou èmfasi perquè els telespectadors en prenguessin bona nota- el règim no accepta "ni comunismos ni separatismos". Tothom entèn què vol dir Arias quan parla de "comunismos", en plural: vol dir que no en salva ni un, ni els corrents marxistes que a la resta d'Europa són acceptats en el joc parlamentari. El que pot resultar, a primera vista, més sorprenent és el plural "separatismos", però en el fons la cosa és prou clara: Arias rebutja totes les formes que prenen el moviment reivindicatiu nacional dins l'Estat espanyol (des de l'independen-

UB Hemeroteca General

tisme fins el regionalisme polític, passant pel federalisme i la simple autonomia), com es demostra en el paràgraf dedicat al "regionalismo".

"Admitimos (o yo admito) el hecho diferencial, peculiar de la región, en todo lo que esté determinado por factores culturales, idiomáticos, geográficos, económicos, hasta, folkloricos; pero entiendo que la acentuación política de la región tiene tan triste recuerdo en las repúblicas de 1873 y 1931 que debe ser contenida en sus justas proporciones. Esto no quiere decir, ni roza paranada el tema de la descentralización que no sólo está en la mente, sino en el proposito del gobierno. Es una necessidad que cada dia se impone, no sólo por la complejidad de los servicios públicos sino por la conveniencia de aproximar los órganos resolutorios a las esferas en donde el problema se produce."

Es a dir, l'únic que els "aperturistes" estan disposats a prende en consideració són mesures merament administratives, per ació de "la complejidad de los servicios públicos". No volen, ni poden, proposar-se, doncs, una veritable descentralització, que comportaría canvis polítics importants, sinó el que tècnicament es coneix per "desconcentració administrativa".

En la mateixa línea centralista -en la més pura tradició feixista, afagiríem- estan les famoses declaracions del ministre d'Educació i Ciencia a les Corts, el mes de febrer, en les quals va considerar l'ensenyament de les llengues "regionals" com una cosa secundària i va oposar-se rotundament a l'eventualitat d'impartir l'ensenyament en altra llengua que la castellana.

Fet i fet, tal com ha assenyalat recentment el Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, les actuals maniobres de les autoritats franquistes "nomes poden enganyar certs sectors que amb simples retocs formals a l'actual situació -insostenible per a tothom- ja es mostrarien satisfets:ús "públic" del català, però no ús oficial; ensenyament del català (optatiu), però no ensenyament en català; algun diari en català, pero no catalanització massiva de la premsa; emissions radiofòniques o televisives en català, però no ràdió i televisió catalanes, etc. En definitiva, "regionalismo bien entendido" sí, però no autodeterminació del poble català".

En efecte, si no és en un perspectiva de ruptura democràtica, en la via de l'autodeterminació, que el poble català exigeix -com és el cas dels altres pobles de l'Estat espanyol-, la llibertat d'expressió i el pleno desenvolupament de la llengua catalana i la cultura catalana seran impossibles, malgrat els pedaços més o menys benintencionats que s'hi pretenguin aplicar."

la causa del poble

La "Causa del Poble" és el butlletí portaveu de l'Organització del País Valencià del MCE. Cal dir que el seu interès és evident al ésser de les úniques revistes amb diversos articles en català, que surt al País Valencià, doncs a l'esmentada regió dels PCCC el panorama de la premsa clandestina es més aviat pobre, i sobre tot en publicacions que emprein la nostra llengua.

Pel seu interès reproduïm del núm Setembre - Octubre, núm 20 de 1975 l'article "Autonomia ¡Immediata!"

"Al mes d'octubre commemorem la creació del País Valencià.

Durant més de quatracents anys el País Valencià es va regir per lleis propies, progressistes per a la seua època, i cultivà la seua llengua i cultura. Tot això mantenint llaços d'unitat amb altres pobles de la península.

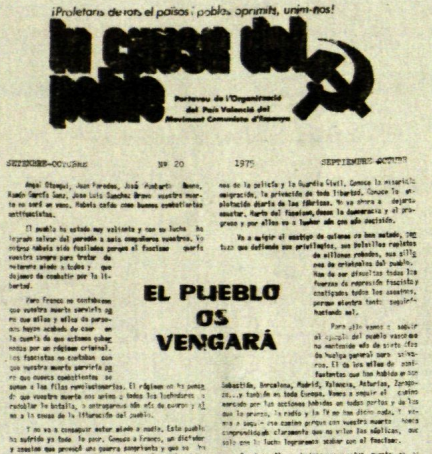
¡Proletaris de tots el països i pobles oprimits, uniu-vos!

La causa del poble

Portaveu de l'Organització del País Valencià del Moviment Comunista d'Espanya

SETEMBRE-OCTUBRE Nº 20 1975 SEPTIEMBRE-OCTUBRE

EL PUEBLO OS VENGARÁ

1ER. CONGRES DEL MOVIMENT COMUNISTA D'ESPANYA

Aquest darrer, doncs, ens ha donat la possibilitat de fer-nos ressò de la seua existència.

Aquesta situació canvià de dalt a baix quan pel 1700 les classes dirigents feudals varen imposar el Decret de Nova Planta. Aquest decret suposà la supressió sense consideracions dels furs, que tot tipus de decisions sobre la vida del poble valencià començaren a ser prenudes fora del País, que el valencià deixava de ser la llengua oficial i convertit en llengua de segona classe... Més endavant, la gran burgesia va continuaractuant de manera semblant al arribar al poder.

Quan amb la República el poble valencià, com català, gallec o basc, començà a recuperar-se d'aquests colps i començava a reconquistar els seus drets nacionals, un nou centralisme caigué damunt de les nacionalitats d'Espanya. El gran capital patrocinà el feixisme per tal de tornar a una nova centralització antipopular.

L'ús del valencià fou menyspreat i perseguit, el proces d'autonomia tallat d'arrel.. Ara per ara, els drets nacionals del País Valencià continuen sent xafats sense contemplacions pel feixisme.

Els comunistes som radicalment en contra d'aquesta situació. Lenin deia "cap privilegi per a ninguna nació, per a ninguna llengua. Cap vexació, ni la més mínima injusticia amb una minoria nacional. Tals són els principis de la democràcia obrera". Heus aquí la nostra postura front a l'opressió nacional.

Exigim l'oficialitat de la llengua valenciana, que és una modalitat del català. El valencià i el castellà, les dues llengues parlades pels valencians, hàn de tindre un tracte igual a l'ensenyança, als mitjans de difusió, als tribunals, l'administració, l'exèrcit... S'han de prendre mesures per a superar l'actual retràs de la llengua valenciana i ser declarat ilegal qualsevol acte que li done un tractament indigne.

El País Valencià te dret a l'autonomia immediata. El centralisme opressor ha de ser soterrat per sempre més.

Les lleis generals a tot l'Estat deuran de ser aplicades de la manera més beneficiosa per al nostre poble, de la manera més d'acord amb les peculiaritats del País Valencià. En terrenys com la hisenda, l'agricultura, les obres públiques, la cultura... ha d'haver una adecuada autonomia, de forma que el poble valencià fruisca d'un autogovern. Totes aquestes mesures han de tindre per mira que sure més l'energia revolucionària i creadora popular.

L'autonomia és també condició per al lliure exercici del dret d'autodeterminació.

Sovint hi han entre els valencians raurauns front a l'actual forma d'unitat espanyols o es fan acusacions contra altres pobles germans. Açò es natural, doncs eixa unitat està vertebrada pel sistema feixista, que no tracta igual a totes les nacionalitats i regions i que fa tot el que pot per tal de crear discordies entre uns pobles i altres.

Per a resoldre aquest problema s'ha de reconèixer la igualtat de totes les nacionalitats. I no hi ha major prova pràctica de igualtat que totes i cadascuna puguen decidir lliurament les relacions a mantindre amb les altres.

Mitjançant una consulta popular, els valencians hem d'acordar com volem eixos llaços. Però eixa consulta no es podria fer lliurament si fora controlada d'alguna manera per un estat central opressor. Per això hem dit que l'autonomia del País Valencià es una garantia per a poder decidir amb llibertat sobre el nostre futur, per a exercir l'autodeterminació.

La plena igualtat de tracte a totes les nacionalitats i llengues, el ple reconeixe -

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

ment pràctic dels drets de cada nacionalitat, afavoriran la unitat dels treballadors dels pobles d'Espanya en la lluita pel socialisme.

Poble del País Valencià:

Fem d'octubre un mes de lluita contra l'opressió de la nostra llengua, contra la falta d'autonomia, contra la falta de llibertat nacional, contra el centralisme opressor feixista.''

lluita

Després de diverses preses de posició vers el terrorisme, pel al seu interès per a una anàlisi profund, reproduïm l'editorial de "Lluita" núm 52 de 28 setembre, sota el títol: "No al terrorisme del Règim!"

''El "Decreto-ley antiterrorista" i la fi del Franquisme.

El "Decret-ley antiterrorista", més greu encara que un "estat d'excepció" possa de relleu la situació sense sortida del règim. Cal destacar que ha estat promulgat per un govern que, al moment de la seva constitució, va manifestar una voluntat de transformació interna de l'estructura política del franquisme per tal d'adequar-la als interessos actuals de la gran burgesia. Per això s'havia inventat l'"aperturiame".

Les conseqüències d'aquesta política són ben visibles, ara. Les classes populars van capitalitzar immediatament les noves possibilitats, bé que escasses, que oferia l'"apertura", per tal d'enfortir els seus mitjans de lluita contra el règim sense caure en el parany de la integració. Davant d'aquest fet, sectors de la burgesia de l'estat espanyol han anat prenent cada cop més unes posicions més allunyades d'un sistema polític que es mostra incapaç de solucionar cap problema dels que planteja la seva expansió econòmica. Aquest és un fet especialment important al Principat.

Aquests resultats no previstos (pel govern Arias, és clar) han donat la raó als més ultres del sitema, que des d'un primer moment sí que van preveure que la conseqüència lògica de l'"apertura" seria la seva fi, obriria pas al trencament democràtic i eliminaria les seves prebendes i privilegis, fruit dels anys de dictadura i corrupció.

La destitució de Pío Cabanillas fou el primer símptoma que el "búnker" recuperava un poder que se li estava escapant. Malgrat tot, les aspiracions democràtiques s'espressaven amb tanta força, que es feia dificil aturar-les. Unes accions terroristes incomprensibles han donat als ultres l'excusa que no tenien per a fer una ofensiva frontal contra l'oposició.

Contra qui va el "Decreto".

El govern ha llançat una campanya de propaganda molt forta per tal de presentar el decret com una mesura necessària contra uns fets normals a tot el món en aquests moments: el terrorisme. Una simple lectura del decret ens situa davant l'evidència que, en realitat, el decret va contra tothom que reivindiqui posicions democràtiques. D'una manera explícita, al seu article 4 es recorda la vigència de totes les normes que declaran fora de la llei totes les organitzacions polítiques democràtiques, i enomena particularment les de caràcter comunista, anarquista i separatista. En general, doncs, el decret ataca tota l'oposició democràtica i ofereix a la policia tots els mitjans i totes les facilitats per a la repressió.

Amb el decret, el règim intenta desorganitzar l'oposició, tant als diferents partits, com les organitzacions de masses, per poder controlar amb més facilitat l'evolució del franquisme. Evidenment, unes de les víctimes especials seran els partits d'esquerra que estan al davant de la lluita de masses.

Una part important del decret és dedicada a mesures contra la llibertat d'informació. La premsa havia pres una actitud crítica enfront del règim, encara que d'una forma "solapada" (adjectiu antijurídic extret del decret) i havia contribuit poderosament a crear aquest estat d'opinió democràtica de què parlàvem anteriorment.

Això ha estat, d'una banda, obra de l'acció dels periodistes que, a través de diferents diaris i revistes han expressat les aspiracions democràtiques populars sovint amb un risc per la seva part. D'altra banda, la premsa no està controlada tampoc per "anarco-comunisto-separatistes". Actualment, després de la compre d'alguns diaris per certs sectors burgesos, podríem dir que al nostre país, sobretot al Principat, està majoritariament en mans de sectors democràtico-burgesos, els quals s'expressen i es manifesten preferenment -i moltes vegades quasi exclusivament- a través de la premsa. Actuar contra la premsa, doncs, és atacar també aquesta oposició que encara en bona part té un peu dintre del règim.

Cal destacar també com a molt expressives, les amenaces que el decret dedica als funcionaris poc amatents en la repressió de les accions democràtiques. Es una confessió de desconfiança envers els mateixos cossos repressius.

En resum, és un decret defensiu contra tot i contra tothom, que propicii un mínim de llibertat.

Conseqüències del Decret.

La primera conseqüència és l'enterrament de la política "aperturista". Amb això no volem dir que certs sectors del mateix govern no vulguin intentar continuar alguns aspectes de la política "aperturista", ni que d'aquí a un cert temps els ultres encara continuin amb la paella pel mànec d'una manera tan clara com ara. Afirmèm només que la suposada obertura ha evidenciat els seus límits i contradiccions, i que s'ha demostrat inviable.

Què li queda per fer, al règim? què pot provar, que no hagi provat ja amb resultat negatiu? Res. El que li queda, és anar allargant el dia de la seva mort de la manera que pugui, i prou.

Això vol dir que el règim, no que el règim "caigui" sol, sinó que cada cop és més feble per a enfrntar-se a l'onada democràtica, a causa de les seves divisions internes, i del pas cap als rengles democràtics dels sectors de la durgesia, propiciat principalment per aquesta política sense sortida del mateix règim.

Es aquesta feblesa del règim el que el duu a adoptar actituds dures contra tots els opositors, especialment dels qualificats de separatistes, anarquistes i comunistes, per fer-los desaparèixer, i contra l'oposició moderada per fer-la entrar si us plau per força dins els estrets marges de la legalitat del sistema.

La Resposta Democràtica.

La barbàrie del règim que molt aviat es pot veure tràgicament confirmada per les execucions de diversos militans d'ETA i de FRAP, demana una resposta adequada: en primer lloc, matenir i enfortir la lluita de masses. Aquesta és la resposta fonamental a la provocació del decret. Ara més que mai, cal que l'avanguarda política es fongui en les masses i dirigeixi la lluita per les seves reivindicacions més sentides i li doni l'orientació política correcta.

Cal conservar i eixamplar tant com es pugui totes les posicions conquerides en el terreny de la legalitat; com són les associacions de veïns, col.legis professionals, càrrecs sindicals, etc., i utilitzar-les amb decisió com a suport de la lluita de masses.

Es fonamental de desenvolupar una àmplia campanya per salvar la vida dels militants amenaçats amb la pena de mort, i contra el decret-llei. La manifestació de l'onze de

lluita
portantveu del
partit socialista d'alliberament nacional dels països catalans
independència
nº 52 28 setembre 1975

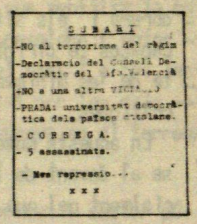
SUMARI
-NO al terrorisme del règim
-Declaració del Consell Democràtic del País Valencià
-NO a una altra VICIA...
-PRADA: universitat democràtica dels països catalans.
- C O R S E G A.
- 5 assassinats.
- Nova repressió...
x x x

NO al terrorisme del règim !

Biblioteca de Catalunya
CEDOC

setembre fou un exemple en aquest sentit. Cal esgotar totes les formes de solidaritat. Totes aquestes accions han d'estar emmarcades dins la l'uita per a aconseguir un règim democràtic, per l'acabament de la dictadura.

Perquè aquests propòsits siguin possibles cal desplegar tots els esforços per avançar en el terreny de la unitat democràtica. En aquest camí, veiem necessari:

- Consolidar l'Assemblea de Catalunya com a plataforma màxima unitària de mobilització de masses. Reforçar, constituir i coordinar àgilment plataformes territorials i sectorials al voltant del programa polític de l'Assemblea de Catalunya, per tal d'arrelar i traduir a les necessitats concretes de les masses el programa de l'Assemblea de Catalunya. Dotar els organismes centrals d'aquesta Assemblea de l'agilitat, operativitat i seguretat imprescindibles en aquests moments. En aquest darrer sentit, proposem l'adopció d'uns criteris de representativitat molt més rigorosos dels que s'han vingut utilitzant fins ara, i la creació d'òrgans de coordinació intermedis de caràcter territorial.
- Accelerar el procés de constitució del Consell de Catalunya, òrgan de direcció política i representació de Catalunya-Principat, al mateix temps que responsable de propiciar en el seu moment oportú i amb un programa concret, la constitució del Govern Provisional de Catalunya. Aquest organisme unitari, que significaría un pas endavant fonamental, haurìa d'ésser gestat pels partits polítics catalans i constituït amb una presència directa i pactada amb l'Assemblea de Catalunya.
- Consolidar el Consell del País Valencià impulsant actuacions populars. Propiciar lèntesa, sobre la base de la independència d'organismes espanyols, amb les forces avui agrupades al voltant de la Junta Democràtica de España al País Valencià.
- Actuació dels organismes unitàris independents dels Països Catalans, en la direcció d'ajudar una entesa democràtica unitària a l'àmbit de l'Estat espanyol.

Els moments actuals són especialment importants, perquè d'una actuació correcta en dependrà l'acceleració de la caiguda del franquisme, ja ferit de mort, però amb possibilitats de perllongar la seva agonia. Cal actuar amb decisió, no abandonar de cap manera la lluita, i treballar decididament en la promoció de l'organització i lluita popular, tot esforçant-se en eixamplar i consolidar el *front democràtic*. Aquest *front democràtic* no pot tenir altres condicions que la lluita per la ruptura democràtica que vindrà determinada per la conquesta d'uns òrgans de govern autònomics provisionals per a cada un dels Països Catalans, paral.lels al Govern Provisional de l'Estat espanyol, i amb la missió de restaurar la plena vigència de les llibertats democràtiques. Tot sector que estigui en aquesta via s'ha de convertir en aliat, circunstancial en molts casos, de la classe obrera i els altres sectors populars, únics capaços de dirigir el procés cap a la conquesta de les mínimwa llibertats nacionals i democràtiques.

En aquests moments és fonamental de situar-se al davant de la lluita, tot reforçant especialment pel que fa a l'organització del Partit, les mesures més estrictes de seguretat. És el treball de masses el que pot vèncer l'actual ofensiva repeessiva del franquisme. No caurem en el parany en què el règim ens vol fer caure: respondre ara a la seva violència amb la nostra violencia. Per just i legítim que des d'un punt de vista moral ens pugui semblar, i en realitat sigui, política ment no podem jugar en el seu terreny, perquè perdriem. Cal jugar en el nostre, posant en marxa una allau democràtica que trencarà inèvitablement tots els obstacles que el vulguin aturar. Aquesta és la tasca dels revolucionaris catalans ara.

L'objectiu més immediat de l'ofensiva democràtica, ara, és impedir els assassinats que prepara el règim contra els suposats militants d'ETA i del FRAP

NO A LES PENES DE MORT!!
SOLIDARITAT!! "

catalunya democràtica

A arribat a les nostres mans "CATALUNYA DEMOCRATICA" núm 3 de data Setembre 1975, "CATALUNYA DEMOCRATICA" és l'òrgan del "Grup d'Acció al Servei de Catalunya" (G.A.S.C.).

En aquest núm hi trobem el seguent sumari : "11 Setembre", "Aportacions al problema nacional", "L'Opressió econòmica i social de Catalunya", les forces de l'oposició i el problema nacional", "Bibliografia". Per seu interès i per l'aportació que representa, reproduïm integrament l'article: "L'EXPLOTACIÓ ECONÒMICA A CATALUNYA".

"La reconstrucció econòmica de l'Estat espanyol sorgit de la guerra, requerìa la recuperació d'una economia amb un pes específic tan important com la catalana. En aquest sentit, la urgència dels problemes i la importància de les necessitats exigia posar tots els esforços sense distincions. Però també és cert el fet que l'economia catalana correspondia a una zona derrotada o vençuda, la qual cosa justificava una orientació discriminatòria potenciada per un Estat intervencionista i centralitzat.

La refeta de l'economia catalana en el marc econòmic del "Nuevo Estado" no estigué gens mancada de dificultats i discriminacions de tota mena, bé que en un context de megoci fàcil.

L'actuació discriminatòria fou en diferents àmbits com: moneda, preus, cupos, exportació, metal.lúrgia, indústria lleugera, establiment d'undústries, etc.

La primera discriminació fou l'aplicació d'una escala de bloqueig dels comptes bancaris i de conversió de la pesseta republicana en pesseta "nacional". L'escala de bloqueig i la conversió fou un càstig a la zona republicana en part degut a una estimació baixa d'aquesta monera a l'inici de la guerra.

La política intervenció de preus constituí una asfíxia per les empreses o el passaport a la duplicitat de preus, de mercat, de doble comptabilitat, al "estraperlo". Per les empreses catalanes fou laboriós l'assoliment d'alguna llibertat de preus, d'altra banda, indispensable per subsitir. Aquesta actitud intervencionista, si d'una banda pretenia preveure els perills d'una

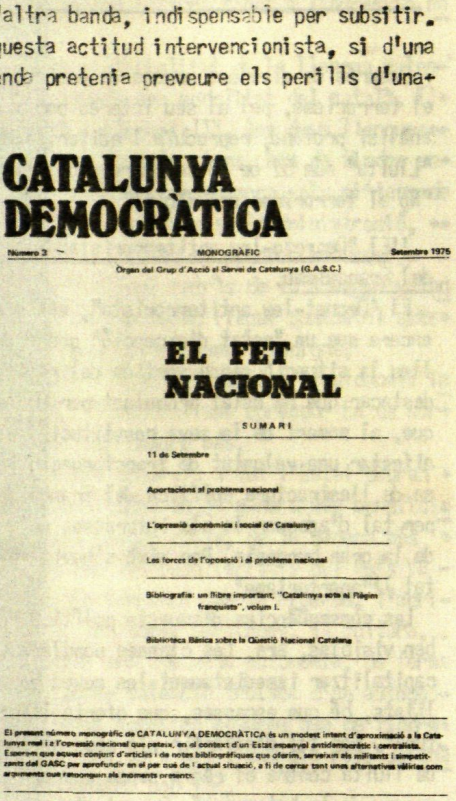
CATALUNYA DEMOCRÀTICA

Número 3 — MONOGRÀFIC — Setembre 1975

Òrgan del Grup d'Acció al Servei de Catalunya (G.A.S.C.)

EL FET NACIONAL

SUMARI

11 de Setembre

Aportacions al problema nacional

L'opressió econòmica i social de Catalunya

Les forces de l'oposició i el problema nacional

Bibliografia: un llibre important, "Catalunya sota el règim franquista", volum I.

Biblioteca Bàsica sobre la Qüestió Nacional Catalana

El present número monogràfic de CATALUNYA DEMOCRÀTICA és un modest intent d'aproximació a la Catalunya real i a l'opressió nacional que pateix, en el context d'un Estat espanyol antidemocràtic i centralista. Esperem que estimet conjunt d'articles i de notes bibliogràfiques que oferim, serveixin als militants i simpatitzants del GASC per aprofundir en el per què de l'actual situació, a fi de cercar tant unes alternatives vàlides com arguments que raonequen als moments presents.

situació d'escassedat, d'altra banda constituí una posició massa doctrinària i inadequada. El propi ex-governador civil de Barcelona, Bartolomé Barba, afirmà que: "No había nada que moralizada tanto el mercado como la libre concurrencia de precios". Aquesta política rigorosa de preus fou aleshores contínuament vulnerada tant per la duplicitat de preus com per l'emmagatzenament clandestí de mercaderies. Tot plegat constituí un hàbit de precaució i extremada atenció de l'empresariat català a l'Administració Central que cremà excesius escesius esforços accentuant les posicions immediatistes i individuals dels agents econòmics catalans.

La dificultat de matèries primes fou el principal viarany que entorpia l'endegament de la producció. Es produïa en funció de les disponibilitats de matèries primes, les quals al seu torn depenien del sistema de cupos atenent a les dificultats d'importació i al desequilibri comercial exterior palesat per la manca de divises. L'ampliació de cupos i el subministre de matèries primes depenia de les influències vora l'Administració en una economía burócratitzada.

UAB Biblioteca de Comunicació CEDOC

A Castella existien empreses tèxtils fantasmes el negoci de les quals ere revendre la matèria prima als indústrials catalans. Fins i tot, la possibilitat d'implantació d'indústria estava relacionada amb la influència de subvenir-se amb els cupos o matèries primes necessàries, de manera que dificultar o discriminar en la distribució de cupos era discriminar en la implantació d'indústries. Això és ben evident en el cas de la metal.lúrgia catalana. En una situació d'escassedat de ferro i d'acer i quan la nova instal.lació denenia de l'autorització del ministeri que havia de tenir en compte si l'emprese disposava de suficients matèries primes, les noves metal.lúrgies aprovades al País Basc havien d'interpretar-se com una voluntat clara d'afeblir la metal.lúrgia catalana.

D'altra banda, la mentalitat del nou Règim era afavoridora de la indústria pesada amb la preocupació autàrquica de defensa i d'indústria bàsica. D'aquesta manera la indústria lleugera no fou especialment atesa i això afectà a una estructura productiva d'aquestes característiques com la catalana.

Finalment, l'exportació fou molt castigada donat que es pagaren menys pessetes que les del veritable canvi per dòl.lar de mercaderia exportada. Això afectà negativament als indústrials catalans que tenien un mercat europeu on subministrar productes especialment quan per la manca de diners el mercat peninsular era encara petit. Des del primer moment l'objectiu del Règim fou la centralització i amb ells el creixement continuat de Madrid com a capital i com a zona industrial. Aquesta política constituí, com veurem després, una succió de fons de les zones perifèriques.

Aquesta atenció centralista fou correspondència amb una greu inhibició de l'Estat envers Catalunya. A la dècada dels quarantes la despesa pública d'unes hisendes locals migradíssimes de recursos és finaçada en 3/4 parts pels agents locals i només en 1/4 part per l'Estat. Per tant, fou el sector públic i en particular l'Estat el responsable de la molt insuficient formació de capital col.lectiu amb una inhibició que fou un dels fenòmens més clarament discriminatòris de l'Estat envers l'economia catalana dels quarantes.

Les febleses de l'economia catalana arrenquen sobretot de fenòmens derivats de l'estructura de poder econòmic i polític a l'Estat espanyol, estructura que, cal no oblidar-ho, es basteix com a resultat d'una guerra civil que Catalunya va perdre.

El creixement fort -especialment des dels seixantes- tant de la Renda Nacional Catalana com de població i tipus de concentració urbanística que l'acompanya no es correspon, ans al contrari, amb un sosteniment per part del sector públic de les necessitats col.lectives en augment.

Un tema tòpic i ben estudiat és el de la sortida de fluxes finances públics de Catalunya estant cap enfora, que debilita la capacitat de Catalunya per resoldre i enfortir la formació de capital social o col.lectiu. El tema està delimitat per les relacions entre Catalunya i Espanya en el terreny dels fluxes financers.

A) Relacions Catalunya-Espanya i sector públic.

Si tenim en compte com a fluxes financers públics, el pressupost de l'Estat, la Seguretat Social, el crèdit oficial i els valors públics, durant el periode 1969/71, la mitja del ròssec final dòna una sortida neta de Catalunya d'uns 40 mil milions de pessetes.

Aquest fet es produeix en el si d'unes relacions entre Catalunya i Espanya especificades per un signe de superàvit en la balança comercial de Catalunya respecte a la resta de l'Estat. Bé que aquest superàvit és contrarrestrat per les transferències netes a la Hisenda i a la Seguretat Social, les remeses dels immigrants a través de la Banca, dels Fons Públics, de les Caixes d'Estalvi i de les companyies d'Assegurances. Així, en el periòde 1969/71, la mitja anual dels ingressos a l'Estat per impostos recaptats a Catalunya fou de prop de 70 mil milions de pessetes, mentre que les entrades o despeses públiques de l'Estat a Catalunya foren només de 33 mil milions de pessetes.

En el mateix periòde, els ingressos de la Seguretat Social a Catalunya representaren el 22,12% del total, mentre que els pagaments de la Seguretat Social per prestacions a Catalunya només foren el 18%.

Catalunya retorna, doncs, a la resta de l'Estat el seu excedent comercial i de serveis en forma de transferències al sector públic.

Un altre drenatge de fons en l'economia catalana és mitjançant el moviment de capitals que com s'ha dit no dòna sovint cap dret polític (es tracta de deutes de l'Estat, obligacions, INI, etc.). Catalunya no pot fer ús en el seu interès d'aquests fons que surten del Principat, la qual cosa repercuteix en una menor capacitat d'autofinançament.

En síntisi, es pot afirmar pels estudis empírics efectuats, que el sector públic (Administració de l'Estat, Corporacions Locals, Seguretat Social, Organismes Autònon i Banca Oficial) recapta més ingressos que no pas engendra despeses a Catalunya i per tant es produeix una transferència sobre els ingresos produits pel sector públic des de les zones emisores a les receptores. En particular Catalunya i el País Basc en primer lloc, però també les Illes Balears i el País Valencià esdevenen les úniques zones emisores de fons en el si de l'Estat espanyol.

Es curiós notar com Madrid i la regió castellana -tot i correspondre a una zona desenvolupada- apareixen a la llista de les zones receptores com a conseqüència de l'elevat centralisme i de la política que afavoreix el creixement artificiós i fort de la capital.

La forta transferència al sector públic espanyol -a la pràctica, un 10 % de la renda engendrada a Catalunya desapareix com a transferència neta a l'Estat -per part de Catalunya en un context d'elevada capacitat catalan d'estalvi i d'un fort creixement de la renda explica el pes baixíssim que l'Administració pública espanyola té a Catalunya en relació al que té a tot l'Estat.

Aquesta situació dòna lloc a una evolució socialment desequilibrada del Principat, on es veu una economia privada prepotant en front d'uns serveis públics i col.lectius raquitics i inexistents en molts casos.

Els augments de renda, de població i el mateix turisme requereixen un creixement ben compassat i igualment fort de capital social que no es pot produir com a conseqüència de la sangria continuada i forçosa a què es troba sotmesa l'economia catalana.

B) Deficit d'infraestructura.

Els importants dèficits d'infraestructura poden inferir-se del coneixement que la Formació Bruta de Capital Social a la "provincia" de Barcelona, per exemple és de només l'1% de la renda "provincial". S'ha estimat -per a l'any 1968- el dèficit total en equipaments i infraestructura a l'Ajuntament de Barcelona en més de 57 mil milions de pessetes. Quant a l'Àrea Metropolitana barcelonina, el dèficit de capital social en equip urbanístic -any 1967- se situa en 33 mil cinccents milions de pessetes.

La llista de dèficits d'infraestructura i de serveis col.lectius és inacabable. Dèficit de personal especialitzat, despeses en educació més baixes que a Espanya, dèficit d'escolarització, dèficit de llis hospitalàris, fortes insuficiències d'espais verds, fort dèficit viari (el total de vehicles / quilometre catalans és quasi el 20 % del total estatal, mentre que el quilometratge de carreteres no supera el 7,8%), insuficiència portuaria...

En especial, l'absència d'una política efectiva d'ordenació i equipament del territori constitueix un dels dèficits més greus per resoldre el problema de la congestió productiva de Catalunya amb les diseconomies i pèrdues de dinamisme que comporta.

El dèficit d'infraestructura es deriva d'un creixement espontani, deixat del tot a la iniciativa privada sense contrapés d'un sector públic important i prestigiat; dèficit característic del creixement territorial en forma de "taca d'oli" incontrolada, com a conseqüència de la inhibició del sector públic.

Els augments en la participació de la inversió pública en la inversió total en especial des dels immediats seixantes, no han fet més que evitar que el dèficit s'agreugés.

Però, aquest dèficit d'infraestructura i

Hemeroteca General CEDOC

d'ordenació territorial prèvia comporta uns greus costos socials com són els de difícil accés a la vivenda, la pesantor dels transports públics, la inadequació dels serveis sanitàris i escolars que graviten sobre una part important de la població.

El déficit d'infraestructura s'agreuja si es té en compte que l'estructura productiva catalana dins de la divisió internacional del treball, comporta una relació de mà d'obra i capital relativament elevades respecte a les europees. Això tendeix a agreujar les concentracions urbanes actuals amb la macrocefàlia de l'Area Metropolitana de Barcelona i aguditza com a conseqüència els déficits infraestructurals existents.

La gravetat de déficit d'infraestructura i de serveis col.lectius tant correspond al problema de drenatge de fons cap a la resta de l'Estat i del nivell insuficient de fons públics a Catalunya com a un buit polític, el qual distorsiona el creixement i l'entitat històrica i actual de Catalunya.

C) L'absència de poder polític i administració.

La penúria d'autonomia i de poder polític qualifiquen a Catalunya de subdesenvolupament institucional amb la contradicció de seguir esperant el creixement del Principat sense els mitjans escaients i forçant a la distorsió i a la frustració col.lectives.

Exemples immediats hi són. La desaparició de l'Area Metropolitana de Barcelona, que no més ordenava la ciutat-territori, constitueix una dificultat d'endegament adient del terrotori. L'aparició de l'Entitat Municipal Metropolitana suposa una greu frustració, la manifestació de les reticències de l'Administració Central a donar la més petita autonomia funcional a les institucions catalanes i la impossibilitat de preveure i planificar el creixement territorial de Catalunya. Sens dubte, Barcelona i el seu entorn més immediat ha d'estar estretament vinculat a un marc de referències molt més ampli: el de tot l'espai del Principat.

Aquesta inadequació institucional és deguda a: 1) la manca de recursos públics; 2) al desfase dels territoris administratius tradicionals, "provincia" i municipi, en relació a la comformació espaial del creixement econòmic; 3) l'absència d'un organisme supramunicipal des del qual es puguin definir les àrees metropolitanes, les polaritats espaials i els eixos de desenvolupament i que pugui integrar l'operació político-administrativa a nivell de supercomarca, comarques i municipis; 4) l'absència, en resúm, de l'organització político-administrativa a nivell de Principat amb una autonomia que passa per uns organismes de govern propi.

Encara que a nivell d'institucions i empreses privades, com la banca a Catalunya, el rearmament institucional és evident, el creixement de Catalunya reclama més i no pot passar per un sucursalisme i una dependència de Madrid. Ni tan sols és acceptable la consideració de Catalunya com a país colonitzador d'Espanya, pel fet de sortir fons financers del Principat perquè això no dona lloc a un major poder polític i econòmic de Catalunya envers Espanya. El drenatge de fons constitueix una imposició sense contrapartida de l'economia espanyola a la catalana, que si es be en un Estat democràtic i representatiu podria suposar una acció contra el desequilibri regional, en un Estat dictatorial i no progressiu com l'espanyol constitueix, en especial, un atac a la sobirania catalana.

Perquè el problema previ esdevé aconseguir els mitjans per regular sense frustracions i desequilibris socials el propi creixement català i recuperar per tant els instruments que afavoreixen la continuitat de la identitat econòmica, política i cultural catalanes. La recuperació de les institucions necessàries es esdevé no tan sols uns necessitat objectiva del propi creixement econòmic català i de la seva armonia per superar els déficits indicats, sinó que esdevé una condició irrenunciable de reconeixement de l'entitat nacional de Catalunya la qual reclama els organismes propis de govern.

Aquesta entitat s'ha demostrat que no podia ser desfeta i ofegada després de quasi quaranta anys de franquisme, ans al contrari, la revifalla cultural i política guanyada a pols per la refeta gradual i silenciosa del poble català, que ha palesat així la seva voluntat d'ésser.

La conseqüència de dirigir amb coneixement de la problemàtica, amb representativitat, segons el nostre taranna, l'orientació del propi creixement econòmic i la forma de bastir el tipus de societat que desitgem, reclama la superació de tota mena de discriminacions i expoliacions per part de l'Estat espanyol i finalment l'assoliment de l'autonomia política amb la creació del govern propi que endegui la planificació del país d'acord amb el poble català.

Només així es pot recuperar la gran reserva cultural i humana de Catalunya, superant els perills d'individualisme immediatista per on s'aboca el català davant el desprestigi i la migradesa del sector públic, i l'absència d'unes regles de joc a respectar."

l'opinió socialista

Es el butlletí de l'anomenada "Federació Socialista de Catalunya", sucursal del PSOE Catalunya. Com molt bé es sap en el mon de l'oposició, l'esmentat partit haudeix de quasi null.a incidència a l'actualitat en el nostre poble. Encara que el fet de l'aparició d'aquest butlletí signifiqui noves ganes d'acció, el mateix no-gaudeix ni de quasi tirada ni incidència. Però voldriem reproduir l'apartat de la seva "Resolució política" sobre el problema de les "nacionalidades". Val a dir que mateix sols té el nom en català, doncs és totalment redactat en castellà, destaquem que és l'única organització espanyola que encara fa aquesta diferenciació amb la nostra llengua.

L'opinió socialista

PORTAVEU DE LA FEDERACIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA (PSOE)

"La fuerza de un partido popular depende de la educación que él da a la masa que le forma. ¡Enseña a éste, arraigando en ella lo más posible las ideas que va a ofrecer! Así el partido que sea capaz será fuerte, disciplinado, convencido, capaz de luchar con fortuna con todos los partidos que lo rodean, ¡limita su obra a crear! ¡a sus doctrinas, a entusiasmar a la masa, enardecerla, y "matizar!? Pues el partido que "obra así, sólo siendo muy reflexivo, no será propiamente fuerte, constará inconsecuencias, se indisciplinará y será incapaz no ya de sufrir la crítica que de él hacen sus adversarios, sino ni siquiera de consentir que ante él se manifiesten ideas opuestas a las suyas".

Pablo Iglesias.

EDITORIALES

*RESOLUCIONES POLITICA, sobre NACIONALIDADES e INTERNACIONAL.

*NUESTROS OBJETIVOS.

*ALIANZAS CON OTRAS FUERZAS.

*LA RUPTURA DEMOCRATICA.

*PALABRAS DE ALTAMIRANO Y MITTERRAND EN EL XIII CONGRESO.

*EL P.S.O.E. HOY.

"NACIONALIDADES

Ante la configuración del estado español integrado por diversas nacionalidades y regiones marcadamente diferenciadas, el PSOE manifiesta que:

1- La definitiva solución del problema de las nacionalidades que integran el estado español parte indefectiblemente del pleno reconocimiento del derecho de autodeterminación de las mismas que comporta la facultad de que cada nacionalidad pueda determinar libremente las relaciones que va a mantener con el resto de los pueblos que integran el estado español.

2- Al analizar el problema de las diversas nacionalidades, el PSOE no lo hace desde una perspectiva interclasista del conjunto de la población de cada nacionalidad sino desde una formulación de estrategia de clase, que implica que el ejercicio específico del derecho de autodeterminación para el PSOE se enmarca dentro del contexto de la lucha de clases y del proceso historico de la clase trabajadora en lucha por su completa emancipación.

3- El PSOE se pronuncia por la constitución de una República Federal de las nacionalidades que integran el estado español por considerar que esta estructura estatal permite el pleno reconocimiento de las peculiaridades de cada nacionalidad y su autogobierno a la vez que salvaguarda la unidad de la clase trabajadora de los diversos pueblos que integren el Estado Federativo.

4- El PSOE reconoce la existencia de otras regiones diferenciadas que por sus especiales caracteristicas podran establecer órganos e instituciones adecuados a sus peculiaridades."

CEDOC Biblioteca de Comunicació

euskadi

PRESENTACIÓ:

Com a suplement d'aquest núm ha sortit el llibret núm 7 d'"AVUI", dedicat a l'assessinat dels cinc comdemnats a mort pel franquisme, i sobretot dedicat a "Txiki", un dels militants d'ETA assassinats a Cerdanyola. Es per això que en el present núm d'"AVUI" no donem informació sobre els assessinats de"TXiki" i "Otaegui" i la seva repercusió, ainó què, pel seu interès, reproduim l'entrevista a un representant d'ETA, apareguda al setmanari francés de política general "Politique Ebdo", que ens aporta la visió i valoració del moment actual feta per aquesta organització.

el poble basc espera una resposta de part nostra

INTERVIU D'UN REPRESENTANT D'ETA

PH. Les manifestacions més fortes que s'han produit a l'Estat Espanyol un cop coneguda la pena de mort, després de l'execució de cinc militants, han estat al País Basc. Pots parlar-nos d'aquestes mobilitzacions?

ETA. A Euskadi aquestes manifestacions van començar desde l'inici del primer procés, el de Garmendia i Otaegui, el 28 d'Agost. Durant els dies del 28 d'Agost al 3 de Setembre, un 80 % del conjunt del País Basc, va estar paralitzat; algunes regions van decretar una vaga general de dos, tres, o quatre dies ; d'altres de sis dies. Després, abans de la reunió del Consell de Ministres, el 12 de Setembre, que havia de confirmar les penes de mort, va ser decretada durant dos dies una nova vaga general, fins que s'anuncià la revisió del procés pel cos del Suprem de Justicia. Una vegada confirmades les sentencies, el 26 de Setembre, la vaga es va reemprendre i va ampliar-se el dia de les execucions, dissabte 27, per continuar encarar dilluns i dimarts.
Per mesurar tota la trascendència d'aquestes vagues generals, cal subratllar el clima dins el cual vab desenvolupar-se. Després d'un Estat d'Excepció de tres mesos, perllongat per la llei antiterrorista, i d'un desplegament policial mai no vist encara, el poble basc va poguer conseguir un resultat : "regió morta", sota les amenaces constants d'acomiadaments (i no només amenaces) i la repressió amb bales de les manifestacions.

PH. Aquesta situació particular del País Basc permet mirar cap a un apropament entre ETA i d'altres organitzacions de l'esquerra i de l'estrema esquerra, aquelles que anomeneu "espanyolistes"?.

ETA. En totes aquestes darreres mobilitzacions vam practicar gairabé sempre l'acció conjunta amb les esmentades organitzacions i les vam cridar conjuntament a la vaga general. Però per anar més enllà d'aquesta unitat d'acció de moment, cal-dria d'entrada que les organitzacions "espanyolistes" -les que es consideren d'Espanya- analitzéssin la situació particular del País Basc. En un mes, del 28 d'Agost a finsls de Setembre, el País Basc ha tingut en total deu dies de vaga general, cosa que no s'ha produit a la resta de l'Estat Espanyol on només s'han produit manifestacions a les grans ciutats.
Per nosaltres aquesta situació s'atribueix a que el poble basc està molt radicalitzat, i això per dos motius: primerament a causa de l'existència d'un moviment revolucionari nacionalista com el nostre; en segon lloc perque al País Basc, la correlació de forces entre els "espanyolistes" és més favorable als moviments revolucionaris com l'ORT i el MCE que al PC basc; la quak cosa no es dona a la resta de l'Esta espanyol. Un exemple n'és la vaga general llançada el desembre passat: el PC basc s'hi va ajuntar just a l'últim moment, quan l'èxit era ben clar.
Abans doncs de preveure una aliança més estreta amb d'altres organitzacions revolucionàries els demanem que analitzin perquè la mobilització és tan forta al País Basc. Els demanem que reconeixin l'especificitat d'Euskadi, la realitat del seu procés revolucionari, l'autonomía d'aquest procés i que no subordinin el seu desenvolupament a la seva estratègia global per l'Estat Espanyol. Aquesta és l'única condició que nosaltres posem abans d'anar més enllà amb la nostra col.laboració amb elles.

PH. Es parla actualment de nous processos inminets, on rerien demanades penes de mort. Tens alguna precissió sobre aquests processos?

ETA. No tenim precissions en quant a dates, però el que s'i sabem és que dos processos són ja molt avançats. L'un fa referència als militants acusats d'haver mort un policia de la brigada politico social, Diaz Linares, el març passat, a St Sebastià, i que han d'ésser jutjats a Burgos. Es tracta de Wilson (sobre el que pesen les mateixes acusacions que sobre TXiki, afusellat el 27 de Setembre), Goiherri i encara un tercer militant acusat d'haver aconseguit informacions a l'individu d'aquest afer. Però, segons tenim entés, aquests companys són encara a St. Sebastià, i el procés no podrà començar sinó és després del seu trasl.lat a Burgos. El segon procés conegut amb el nom de "Sumarisimo 3" fa referència a quinze persones arrestades quan les últimes operacions de la policia contra la nostra organització, a Madrid. Sobre aquests quinze militants, un és acusat de l'execució de Carrero, un altre de la d'un policia de Bilbao. Tots dos tenen el risc de pena demort. Pels altres, segons ens han dit els seus advocats no te-

Hemeroteca General

nen encara cap motiu precís d'inculpació i ignorem si es tractarà d'un procés purament polític. Sembla que només quatre són militants d'ETA. Els altres van servir de contacte per l'acolliment i per diferents problemes d'infra-estructura.
Deu condemnes a mort poden encara ser pronunciades doncs, contra sis militants d'ETA i quatre membres del grup de l'Eva Forest, i tot ho fa témer per part d'un règim pres en l'engranatge del terror. L'escalada" franquista va començar amb l'Estat d'Excepció al país Basc i va seguir, després d'una pausa breu, per la llei anti-terrorista i sobretot, per les execucions de les sentències de mort. Si Franco continúa aquesta "escalada" la mobilització del poble basc serà cada vegada més forta, les execucions de policies es multiplicaran, i les penes de mort seràn per tant, més nombroses. Aquest és un engranatge del qual no es poden preveure les conseqüències però cal interpretar-lo no com una prova de força per part de Franco sino al contrari, com una prova de feblesa.
Quan el procés de Burgos, el 1970, el règim era encara massa fort i es podía permetre el luxe d'organitzar un procés polí-tic i de demostrar la seva força perdonant els condemnats. Aquest gest traduía la voluntat de demostrar que l'Estat no estava en perill. Avui, la situació és diferent, i l'Estat franquista no està en condicions d'assumir les conseqüències de la lluita del poble basc, perquè no pot resoldre la seva pròpia crisi interna.
Avui, la força de l'Estat de Franco es resumeix a la seva policia, encara més que no pas a l'exercit, com ho mostra el fet que, per primera vegada, no han estat els militars sinó els policies, els que han executat les penes de mort. La feblesa actual del règim ens confirma la idea que la nostra lluita armada ha de continuar. La política que hem portat a terme fins ara ha acabat, -aquí en tenim el primer resultat- amb l'aniquilació de la "solució de continuïtat pacífica" encara anomenada "solució del 12 de febrer" imaginada per l'oligarquía i també per una part del franquisme. l'objectiu de la nostra lluita armada és ara, accelerar la crisi del règim atacant-ne directament l'aparell d'Estat, els seus representants, sobretot al País Basc.

PH. Teniu encara força després de la repressió que heu sofert?

ETA. Evidenment que hem estat molt tocats per aquesta onada de repressió, però la situació canvia a Euskadi. Mantenint la seva política electoralista, el Partit Nacionalista Basc perd molta de la seva audiència i, per primera vegada, abans i després de les execucions dels nostres camarades, el poble basc ha demanat les armes per defensar-se. Tampoc no és qüestió d'arrossegar-lo a una massacre, però la població sap avui, que ha d'ésser ella mateixa que es defensi.
No hem rebut cap cop mortal i encara podem reeestructurar-nos. Continuarem les accions militars, tot i que no aconsegueixin el nivell que havíem pensat. Ben segur que si un procés està anunciat per l'endemà o per l'endemà passat i nosaltres tenim preparada una acció, la retardarem; no volem que aquestes accions siguin interpretades pel poble com a provocacions. Això és la nostra principal inquietud en el moment actual, ja que no serça una acció, o una absència d'acció per part nostra, el que farà canviar la política repressiva del règim.
Per altra banda no volem executar un policia anònim i és per això, que hem de preparar les nostres accions a partir d'informacions precises, la qual cosa pressuposa un termini. Per aquesta raó no vam passar a l'acció inmediatament després de l'execució dels nostres camarades. Desde el moment que una acció pugui ésser presa sense aparèixer com una provocació, la durem a terme, ja que el poble basc espera una resposta per part nostra...

Paraules recollides per Anne Valier."

N.D.L.R.: aquest interviu va ésser realitzat just abans d'anunciar l'atentat que va costar la vida a tres guàrdies civils al País Basc.

ICIES D'EUSKADI ...NOTICIES D'EUSKADI...NOTICIES D'EUSKADI... NOTICIES D'EUSKADI...NOTICIES D'EUSKAD

PLATAFORMES UNITARIES BASQUES.

Pels partits integrants de la "Junta Democràtica de España" en el País Basc, han estat constituïdes l'"Assemblea de Biscaïa" i l'"Assemblea de Guipuscoa". Es presenta el cas paradoxal que el "Moviment Comunista de España" (MCE) i l la "Organización Revolucionaria de Trabajadores (ORT)", que formen part de la "Plataforma de Convergencia Democrática", participen ambdues a ambdues Assemblees. EUSKO SOZIALISTAK està representat a les mateixes en condició d'observador.
Representants de les dues Assemblees han entrat en contacte amb la "Junta de Resistencia Basca" (formada per les organitzacions que donen suport al govern basc) per a negociar un possible acord. (C.I.)

NOTICIES O.P.E. ... NOTICIES O.P.E. ... NOTICIES O.P.E. (OFICINA DE PRENSA DE EUZKADI. París).

Roma. (OPE).- La agencia France Presse comunica, refiriendose a declaraciones del vicepresidente de la Comisión Pontificia Justicia y Paz, monseñor Ramon Torrella Cascante, que dos militantes de ETA le hicieron entrega el dia 2 de un informe con documentos y fotografias de los procesos politicos pendientes en España. Los dos militantes vascos, uno de ellos de nombre Jose, y el otro la esposa de Jose Ignacio Mugica Arregui, presunto culpable de participación en el atentado contra Carrero Blanco, se habian dolido anteriormente - sigue diciendo el despacho de AFP- de que el Papa no iba a recibirlos, a pesar de que habian pedido audiencia no como revolucionarios sino como familiares de detenidos politicos. Si, declararon haber sido recibidos por el Superior General de los Jesuitas, padre Arrupe, Vasco tambien.

Irun. (OPE).- De la prensa libre copiamos la versión dada en medios vascos sobre la muerte de Inaki Etxabe:
" El asesinato ha sido cometido por "policias vestidos de paisanos", que se han valido para la operación del armamento más moderno. Antes de ejecutar a Etxabe no se sirvieron de gas soporífero para adormecer a los clientes del restaurante?."

★

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC

espanya

INTRODUCCIO

En el número passat de setembre féiem l'aportació de dos documents atribuits a militars descontents. El S.I.C., "AVUI" presenta+ aquest mes tota una serie d'informació sobre la UMD. ("Unión Militar Democrática") entre ells la Declaració política de l'esmentada organització (versió oficial íntegra); la traducció d'un article de "Le Monde" sobre la UDM, així com diverses informacions aconseguides d'altres fonts.

DECLARACIÓ
UNION MILITAR DEMOCRATICA

"Recientemente se está lanzando , desde medios afines a las esferas oficiales y a instancia de éstas, una campaña de graves calumnias contra la U.M.D. (Unión Militar Democrática) desvirtuando claramente sus fines e ideales.

Ante este lamentable comportamiento de la autoridad , la U.M.D. se ve obligada a divulgar el contenido de su ideario, para que sus compañeros de las Fuerzas Armadas y el pueblo español -a cuyo servicio está- conozcan sus verdaderos objetivos nacionales y militares y puedan juzgarlo libremente.

IDEARIO

1.- El completo divorcio existente entre la España real y el sistema totalitario que la gobierna, preocupado unicamente de su permanencia, hacen jugar a las Fuerzas Armadas el papel de guardián de los intereses del actual Régimen y no del pueblo español. La U.M.D. (Unión Militar Democrática) consciente de esta situación aspira a que las Fuerzas Armadas se pongan exclusivamente al servicio del pueblo recobrando su prestigio y dignidad.

2.- La U.M.D. está constituida por los cuadros profesionales de las Fuerzas Armadas que estén dispuestos a lograr sus objetivos nacionales y militares apoyándose precisamente en la fuerza del compañerismo, y en la que no tienen cabida los que estén al servicio+ de partidos políticos (lo mismo del Gobierno que de la oposición) y los que pertenezcan a servicios de información política.

3.- El pertenecer a la U.M.D. implica una exigencia profesional y otra nacional. A nivel profesional los miembros de la U.M.D. se + esforzarán en ser militares ejemplares, huyendo de los destinos cómodos prefiriéndolos en Unidades, y dentro de éstas, el mando de+ tropas. A nivel nacional asumirán la obligación de adquirir una profunda formación política, conscientes de los riesgos que actualmente esto implica.

4.- Los miembros de la U.M.D. repudian todo protagonismo y se comprometen formal y categóricamente a no aceptar ningún tipo de recompensas ni prebendas por su actuación patriótica.

Objetivos nacionales

1.- Restablecimiento pleno de los Derechos del Hombre y de las libertades democráticas, y en consecuencia, promulgación de una Amnistía total para todos aquellos ciudadanos (civiles y militares) que han sido sancionados por defender éstos derechos.

2.- Reformas de tipo socioeconómico conducentes a igualar la distribución de la riqueza, reconociendo a los trabajadores la plenitud de sus derechos y por tanto, el derecho de huelga, y de dirigir y organizar libremente sus propios sindicatos.

3.- Reconocimiento en todos los organismos territoriales e institucionales del derecho de elegir democráticamente a sus autoridades y darles forma de gobierno y de organización que se juzgue más adecuada, sin menoscabo de la integridad del Estado Español.

4.- Combatir con la máxima energía la corrupción imperante, propiciada por el Régimen, hasta conseguir su desenmascaramiento y desarraigo total.

5.- La convocatoria de una Asamblea Constituyente elegida democraticamente que elabore una Constitución para España que permita integrarnos en Europa Occidental.

Objetivos militares

1.- Reorganización de las Fuerzas Armadas creando un Ministerio de Defensa, como único órgano responsable de su dirección, y abordando los problemas de la burocracia, unidades no operativas y exceso de cuadros profesionales especialmente en el cuerpo de Oficiales Generales, del que forman parte algunas personas ineptas y ligadas a los sectores más reaccionarios del país.

2.- Dar al cuerpo de suboficiales la preparación, dignidad y responsabilidad que le corresponde.

3.- Revisión de la Ley general del Servicio Militar, con objeto de hacer desaparecer actuales privilegios e intensificar la instrucción del soldado durante su permanencia en filas, tendiendo a reducir la misma, habida cuenta del sacrificio que para la Nación y su juventud representa.

4.- Reforma del sistema de Justicia Militar, reduciendo esta jurisdicción a los delitos especificamente militares y suprimiendo el+ aforamiento por razón del lugar o la persona, así como sistemas trasnochados, como los Tribunales de Honor, los Consejos de Disciplina académicos, las Comisiones Depuradoras y otros, por la inseguridad jurídica que crean y la indefensión en que dejan al militar.

Hemeroteca General CEDOC

5.- Elaboración de un Estatuto del Militar en el que se especifiquen sus deberes y sus derechos, así como el sistema de recursos que puede usar ante toda medida injusta o arbitraria."

Agosto, 1975

PARLA A "Le Monde" UN CAPITA DE LA U.D.M.

INTRODUCCIO

L'equip "AVUI" pel seu interès evident reproduïx de "Le Monde" núm. 9565, de data 23.X.75, l'entrevista al capità José Ignacio Domínguez, exilat recentment, membre actiu de "U.M.D." Reproduïm:

"L'exèrcit espanyol ha de fer el màxim possible per tal d'evitar un nou bany de sang" segons un membre de la U.M.D.

"Un cop el règim franquista caigui, tornarem a entrar a les nostres casernes", va declarar el capità José Ignacio Domínguez membre de la Unió Militar Democràtica espanyola (U.M.D) en un interviu concertat amb el corresponsal a París del setmanari portuguès "Expresso".

El capità espanyol que va refugiar-se a França després de saber que anava a ser detingut a Espanya, va reconèixer que l'experiència portuguesa va tenir una certa influència dins l'exèrcit espanyol però, segons ell, no es tracta pas que la Unió Militar Democràtica jugui un paper idèntic que el del M.F.A. português. "El sentiment general dels militars espanyols és que no s'han de deixar arrossegar en un terreny purament polític. Es per això que tornarem a les nostres casernes quan la nostra missió sigui acomplerta, és a dir, quan s'instauri a Espanya un règim democràtic", precisa el capità Domínguez.

El capità antifranquista no oblida per tant, l'aspecte polític de l'acció de la U.M.D., les dues tasques inmediates de la qual són, segons ell, el "coordinar l'acció dels partits d'oposició i formar políticament els oficials i sergents a les escoles militars i a les casernes". Afegeix que la preocupació fonamental de la U.M.D. és fer el màxim possible per tal d'evitar un nou bany de sang a Espanya.

Interrogat respecte a l'actitud de la U.M.D. en vistes al sistema monàrquic i del príncep Juan Carlos, el capità Domínguez respon:"Nosaltres no estem ni contra la Monarquia ni per la República. Considerem que és un problema que ens sobrepassa i que s'haurà de resoldre per la via democràtica. Pel que fa al príncep Juan Carlos, creiem que, en les condicions actuals, forma part integrant del règim franquista. Altrament dit, no és qüestió per part nostra de fer-li costat mentre no sigui elegit democràticament".

Encara que una de les preocupacions de la Unió Militar Democràtica és la de "preservar la integritat de l'Estat Espanyol" el capità Domínguez explica la seva posició respecte als moviments autonomistes, i especialment a l'ETA basca: "Creiem diu, que aquest problema ha d'ésser també resolt democràticament". I afegeix: "A partir del moment que la democràcia haurà estat restaurada a Espanya, els moviments autonomistes podràn demanar la seva independència o la seva autonomia per les vies democràtiques, és a dir, per via de referèndum i fora de tota acció violenta. D'altra banda creiem que l'ETA deixarà les armes quan Espanya tingui un règim democràtic".

Segons el capità Domínguez la U.M.D. compta amb entre tres cents cinquanta i quatre cents membres, als quals, cal afegir-hi sis-cents oficials i sub-alterns disposats a recolzar-la en cas de necessitat, i uns quants milers de simpatitzants. (S.I.C.)

"Le Monde", 23.X.75 Núm. 9565

Tropas espanyoles al Sahara, Frontera de Marroc.

"El comandante Busquets otra vez arrestado"

"Anteriormente el comandante Julio Busquets había sido nuevamente arrestado a su llegada a Salamanca donde fue destinado con carácter forzoso y "por necesidades del servicio", después de haber cumplido el arresto de seis meses que le fue impuesto tras el expediente judicial incoado junto con el capitán Jàlvez, ambos del arma de ingenieros.

La nueva sanción es un "arresto rutinario" de catorce dias que le habria sido impuesto por el Capitán general de la IV Región Militar (Catalunya). El motivo aducido fue su no presentación a su autoridad una vez cumplido el arresto. Al parecer la presentación es preceptiva cuando el arresto es impuesto por un superior pero no en caso de que provenga de un expediente judicial.

Por otra parte se pudo saber con anterioridad a su arresto, que el comandante López Amor había sido trasladado con carácter forzoso a las Canarias, a pesar de haberse anunciado en el mismo Diario Oficial su destino en el Parque y Maestranza de Artillería de Barcelona. Al parecer las causas de este traslado estan relacionadas con las detenciones de Madrid.

Al parecer, por el mismo motivo, causó baja en las fuerzas de Orden Público (Policia Armada) el Capitan Delgado que quedó en situación de disponible. El Capitan Delgado es autor del Reglamento para el uso de los grupos de Caballeria de las FOP. (A.P.I.)

UAB
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
CEDOC

CONFERENCIA DE PREMSA CLANDESTINA A MADRID AMB DOS MILITANTS DE LA U.D.M.

Servei Especial "The New York Times"

L'equip "AVUI" S.I.C., reconeixent l'importància que tindrà en el futur dels pobles de l'Estat espanyol, la posició que adopti l'exercit, completa aquest INFORME ESPECIAL amb aquesta Conferència de premsa clandestina feta a dos oficials de la U.D.M.

Reproduïm:

"La organización militar clandestina española cree que la guerra civil puede ser inevitable después de la muerte de Franco si "se pone en evidencia que la única alternativa son cuarenta años más de fascismo".

Este punto de vista fue expresado en una reunión concertada por "The New York Times" con dos representantes de la clandestina "Unión Militar Democratica". La reunión constituyó el primer contacto que jamás haya tenido la UDM en España con el representante de algún medio de comunicación extranjero. Unas medidas extremas de seguridad fueron observadas por los participantes en la cita.

Los dos representantes de la UDM, cuya identidad no fue revelada, eran dos capitanes del servicio activo con mando de tropa.

"Todos somos moderados en nuestro objetivo. Nuestro grupo no cree que el Ejército tenga que iniciar el cambio político en España ni influenciar de ningún modo en la futura vida política democrática del país. De otra parte, creemos en el cambio pacífico y no buscamos enfrentamientos con nadie".

"Pero, si después de la muerte de Franco, algún otro fascista se hace cargo del poder -alguien como Angel Campano, a quién Franco designó como Director General de la Guardia Civil hace pocas semanas- entonces será distinto", dijo.

"En este caso, una confrontación armada entre distintas facciones del Ejército aparece como probable, si queda claro que la única alternativa son cuarenta años más de fascismo", señaló.

Este oficial reconoció que la mayor parte de los generales españoles se opondrán probablemente al cambio liberalizador, diciendo que "deben todas sus carreras, en algunos casos unas carreras terriblemente corruptas, al sistema actual".

Pero los oficiales más jóvenes estan extendiendo rápidamente la doctrina del cambio en sus contactos con sus compañeros, añadió.

Los dos oficiales presentes en la reunión hablaron con gran desprecio de Franco y afirmaron que "nuestro pueblo se bañará en champan" cuando se conozca la noticia de la muerte del jefe del estado.

En general, los dos oficiales confirmaron las declaraciones hechas en una conferencia de prensa, en París, hace dos semanas, por el capitan José Dominguez, de las fuerzas aéreas. Se trata de un mienbro de la UDM que eludió el arresto al encontrarse en el extranjero en el momento en que sus compañeros fueron detenidos. En la actualidad son doce los oficiales y jefes detenidos y se sabe que otros varios han preparado un equipaje mínimo para la prevista visita nocturna de la policía militar.

La entrevista permitió saber que aparte de los novecientos miembros o adheridos a la UDM se cuenta con la simpatia, como mínimo, de otros millares de oficiales. "Nosotros conocemos personalmente un cierto número de coroneles que estarían con nosotros", dijo uno de los capitanes.

Los entrevistados dijeron que la sucesión constitucional del Principe Juan Carlos como jefe del estado tendría éxito unicamente si este demostraba muy pronto una voluntad de democratización del país reclamando la ayuda de figuras políticas civiles calificadas.

El grupo militar disidente pide la convocatoria de una asamblea constituyente que proceda a la redacción de la nueva constitución nacional, que garantizaría un referendum para la determinación de la forma futura de gobierno y las subsiguientes elecciones libres.

El manifiesto de la UMD ha pedido igualmente la puesta inmediata en libertad de todos los presos políticos, una "redistribución de la riqueza", el reconocimiento del derecho de los trabajadores a sindicarse libremente y a recurrir a la huelga y otros cambios sociales.

"Estamos en contacto con todos los partidos políticos de España, incluso con el Partido Comunista", dijo uno de los oficiales.

"Pero puedo decirles que no somos comunistas. Nosotros ni abogamos ni imaginamos posible una situación del tipo de la que se ha desarrollado en Portugal. Nosotros insistimos también en que, en el futuro, el ejercito esté totalmente controlado por un gobierno civil, democráticamente elegido".

"Todas las tendencias políticas imaginables, desde las conservadoras a la extrema izquierda, están representadas entre nosotros, pero estamos de acuerdo en los objetivos básicos", añadió.

Los dos oficiales de carrera hablaron largamente de los antecedentes de su grupo.

"Originalmente, durante la guerra civil, los oficiales del ejército que se unieron a Franco fueron en su mayoría los representantes de la clase aristocrática", dijo uno de ellos que añadió:

"Entonces vino la oleada de oficiales que obtuvieron sus despachos en virtud de haber sido hijos de los héroes de la guerra o huérfanos de guerra y otras cosas así..."

"Todos esos oficiales, viejos o de edad madura, han acabado siendo conocidos en el ejército como "la generación de la lealtad". La mayoria de ellos son totalmente leales a Franco.

"El ejército estaba en manos de éstos y se iba al desastre", explicó uno de los oficiales.

"Per, mientras tanto, unos hombres más jóvenes, procedentes principalmente de la nueva burgesía industrial como nosotros, empazaban a salir de las academias militares, a un ritmo de cuatrocientos al año. La mayor parte de nosotros estamos en la franja comprendida entre los 35 y los 45 años. En lugar de perder todo nuestro tiempo libre nos hemos dedicado a estudiar, a estudiar de todo, no sólo temas militares.

"El efecto ha sido nuestra apertura a nuevas ideas y esas ideas son, en esencia, antifascistas", dijo.

El primero de los oficiales disidentes que se encontró con problemas por sus relaciones con el grupo fue detenido en septiembre del año pasado, explicaron.

Desde entonces, otros oficiales han sido arrestados y otros muchos han sido sometidos a castigos "no-judiciales" que pueden llegar hasta graves reducciones en la paga. Per, con todo, la UMD no cree que se vaya a producir ahora una purga general.

"Las detenciones registradas hasta el momento han provocado ya una oleada de protestas tan importantes en la mayoría de las unidades de las fuerzas armadas que es probable que los generales sean muy prudentes y no se compliquen con nuevos arrestos" dijo uno de los portavoces.

Este oficial expresó una enérgica crítica de los Estados Unidos por sus relaciones amistosas con el régimen de Franco desde 1953.

"Las críticas de Franco desde el exterior han ayudado, no perjudicado, la causa de la democracia liberal en España", dijo.

"Nosotros vemos que los Estados Unidos tienen un gran interés en España por causa de las bases que aquí mantienen. En resumen, los Estados Unidos, junto con Argentina, son los únicos amigos de España en el exterior".

"Pero -añadió- había miles de maneras mediante las cuales Was-

(segueix a la p.6)

Biblioteca de Comunicació CEDOC

llibres

avui

s.i.c.

Barcelona, 27 d'octubre 1975 Número monogràfic Preu: 25 ptes.

ABERRIA ALA HIL!

(pàtria o mort!)

a catalunya, assassinat del «txiki»

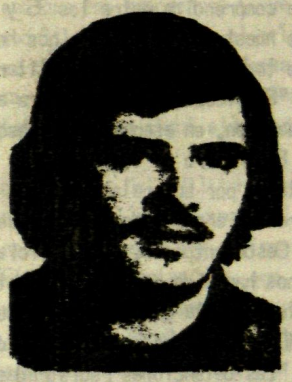

L'equip S.I.C. "AVUI", presenta un llibret, de Edicions "AVUI".

Recordem que aquest és el 6è llibret de la col.lecció. Altres foren:

1.- "PER UN ENSENYAMENT POPULAR CATALÀ", Juliol 1973.
2.- "PEL CAMÍ DE LA SEGONA SESSIÓ DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", (document oficial), octubre 1973.
3.- "REPORT DE TREBALL SOBRE LA CAMPANYA PER A L'ÚS OFICIAL DE LA LLENGUA CATALANA" (document oficial de l'AdeC), abril 1974.
4.- "HOMES DE CATALUNYA. 1a PART", juliol 1974.
5.- "ENQUESTA: L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA AHIR, AVUI I DEMÀ", febrer 1975.

El mateix, sota el títol "Aberria a la Hil!" (Patria o mort) és un minuciós informe sobre la mort del patriota revolucionari basc "Txiki" a Catalunya, el context en que es va produïr i els esdeveniments que provocar.

El sumari del llibret és el següent:

L'ASSASSINAT
Els fets
El seu manifest
Testament
L'ENTERRAMENT
Funerals a Zarautz
Els funerals a Barcelona
Atac contra una botiga de Magda Oranich
LA RESPOSTA: 1. Catalunya
Accions al carrer
Accions a les fàbriques
Declaracions: Homilia prohibida, Parla la CDFC.
LA RESPOSTA: 2. Euzkadi
Tercera vaga general
Manifestacions al Carrer
L'enterrament d'Angel Otaegi
LA RESPOSTA: 3. Al món
Capçaleres i extractes de la premsa francesa
MÉS DOCUMENTACIÓ

avui

SERVEI D'INFORMACIO CATALA (S.I.C.)

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOC